

repertoár malé scény

ROČNÍK 3 1965
ČÍSLO 6

repertoár malé scény

Hans Arp:
Verše

Zbigniew Herbert:
Druhý pokoj

Pavel Veselý—

Luděk Nekuda:

Čekání na Agátu
(kabaret divadélka
OKAP)

Ivo Žáček:

Lístek v kartotéce

Písničky bez not

Nové písničky
našich

i zahraničních
skladatelů

Na Chmelařově snímku
Hana Hegerová
při koncertu
se Skupinou tradičního džezu

Na titulní straně
(foto Ležoň)
a na prostřední dvoustránce
(foto Gabčan)
Erich Vybíral
z ostravského divadélka Okap
v Čekání na Agátu

zakuklená babská slova stojí špalírem
ústnímu náčiní jež se činí nevšímajíc si žvástu
a krotí jednoho
a krotí dvanáct
proti dvěma
a proti čtyřem
s palci na ruce
s malíky na nohou

za spuštěnými roletami
jako kaše kolem horkých koček
hladí svou linii la la
hladí svou čáru si si

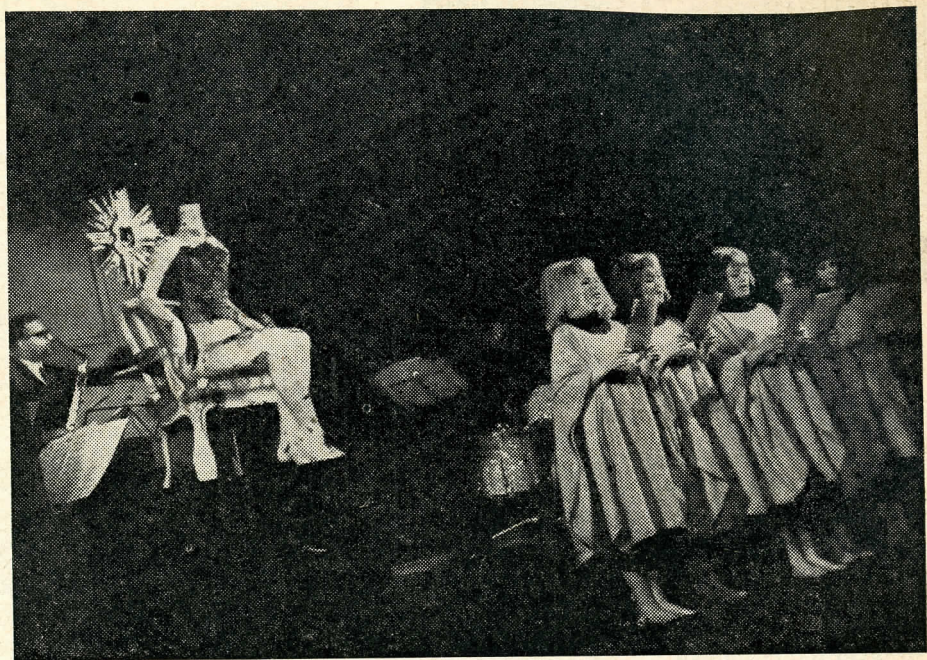
učí se z paměti
mučí se do nepaměti
pravým okem nalevo
levým okem napravo
a je k dispozici kostnaté kokotě jen o přestávkách

tak jedno slovo plodí druhé
odsouvá masitou závoru
odepíná pemzový řád
robotnickým kloboukem pozdravuje dostaveníčko
a v ranci odnáší smrt

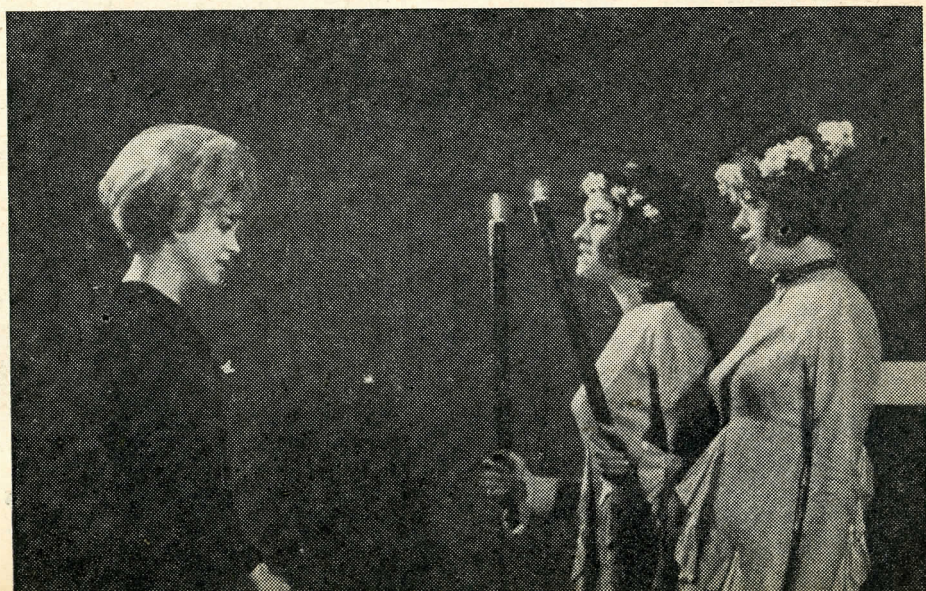
a krotí jednoho
a krotí dvanáct
proti dvěma
a proti čtyřem
s přitlumeným pásem hlasu
a vydává každou hodinu oholenou loketní a
vykotlanou holenní kost na provázku

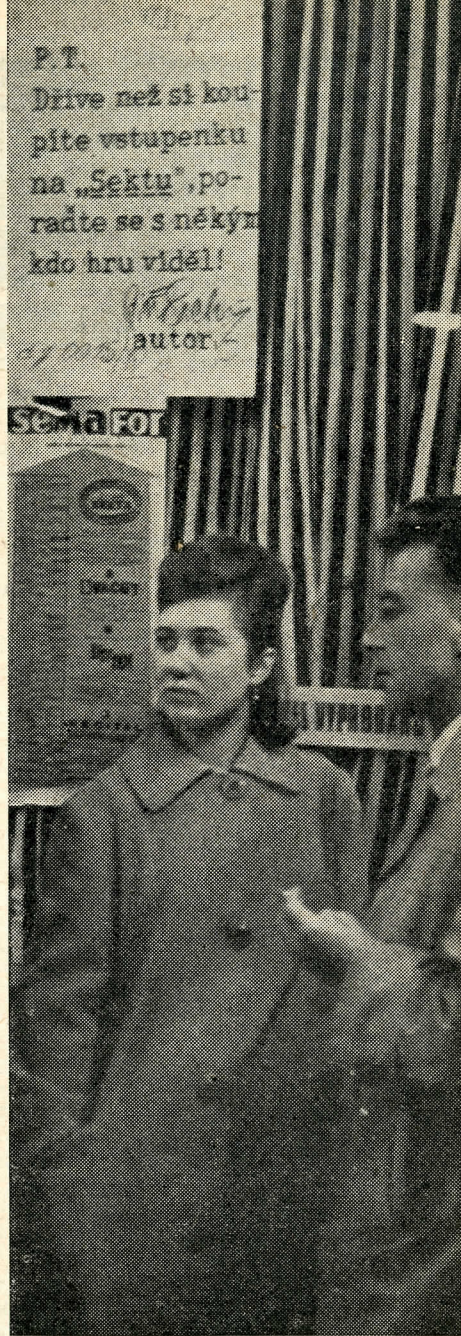
když ústní hodinky dojdou
vykutálí se živá přítěž
zavelí pohněte se
a zhasne světelnou větev

{Černé býlí, 1922 — přeložil Ludvík Kundera}

P. T. Dříve než si koupíte vstupenku na „Sektu“, poraďte se s někým, kdo hru viděl! — Těmito slovy varuje návštěvníky nové hry Semaforu její autor Jiří Suchý. Náš spolupracovník J. Červený nejenže tohoto varování nedbal, ale navíc zde udělal několik snímků, z nichž čtveřici vám předkládáme na této dvoustránce.

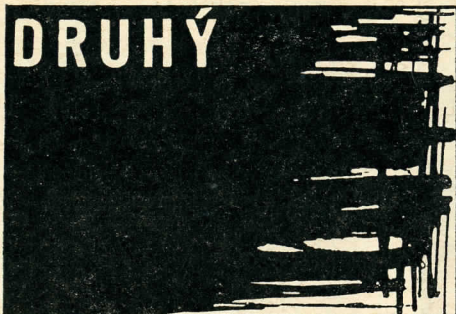
P. T.
Dříve než si kou-
píte vstupenku
na „Sektu“, po-
radte se s někým
kdo hru viděl!

W. K. K.
autor

Soma Kof

...S VYPROBÁNÍM

SEK TA

ZBIGNIEW HERBERT

Přeložila Vlasta Dvořáčková

Ze sborníku 5×5 aktovek, který chystá k vydání
Státní nakladatelství krásné literatury

1

ONA: Nemohu se na ni ani podívat.

ON: Tak se k ní otoč zády.

ONA: To jsem už udělala.

ON: Dneska?

ONA: Ano. Přišla do kuchyně: „Mohu si ohřát vodu?“ Odtáhla jsem hrnek. Přistavila čajník. „Je zima.“ — Já nic. „Co proti mně máte?“ — Otočila jsem se k oknu. Stará vzala čajník a šla. Teď bude pokoj.

ON: Myslíš?

ONA: Sama nezačne. Jenom na ni nemluv. Ani slovo. Dělej, že ji nevidíš.

ON: A pomůže to? Nevystěhuje se.

ONA: Ale bude pokoj.

ON: Máš pravdu. Přestane kňourat povídačky o dceři, co se uhrála na bále, napila se vody a umřela.

ONA: K tobě měla ohled. Mně vypravovala všecko: o porodech, svatbách, nevěrách tet a zletelch strýců. Jak zavařovala hříbky a jak vypadali v rakvi.

ON: Je sama.

ONA: No a?

ON: Na začátku říkala, že nás bude mít ráda jako vlastní matka.

ONA: Pěkně děkuju. Obyčejné sobectví. Proč nechtěla do ústavu?

ON: Staří se toho bojí jako lidi z venkova nemocnice. Tam se chodí umřít.

ONA: Někde se umřít musí.

ON: Doma je to lepší. Člověk se za smrt stydí. Ví, že bude ležet naznak, ústa dokořán, a že si s ním bude dělat kdo chce co chce. Doma je to lepší.

ONA: Vždyt je to jedno.

ON: Člověk chce něco mít. Prostěradlo, polštář.

ONA: Dokud je naživu. Ale pak?

ON: Pak taky. Kousek země, kousek dřeva na kříž. Proč?

ONA: K označení místa, kam se slítnou příbuzní.

ON: V tom to není. Člověk chce něco

mít. To chrání. Když člověk nic nemá — umírá. Ona se taky brání: třemi hrnkami, zástěnou, klíčem ode dveří.

ONA: Smrt chodí komínem.

ON: A zastihne nás u stolu s ústy plnými chleba.

(pauza)

ONA: Nač ty cavyky. Musíme něco dělat. Proč jsme sem lezli?

ON: Kdo mohl vědět, že to bude trvat tři léta. Zdálo se, že každou chvíli.

ONA: Já jsem to věděla.

ON: Ty všechno víš, ale neříkáš to nahlas.

ONA: Ptal ses?

ON: Nechme toho.

ONA: No právě, nechme toho.

ON: Co chceš?

ONA: Abys našel řešení.

ON: Mám ji utlouct sekerou?

ONA: Nekřič. Hruža z tebe nejde. Jsi jen směšný.

ON: Už toho mám dost.

ONA: Byl to tvůj nápad.

ON: A co má být?

ONA: Teď to odnáším já. Ty nejsi celý den doma.

ON: Promluv si s ní. Řekni, že čekáme děcko.

ONA: Bude mít radost. Má děti ráda.

ON: Řekni, že jí dáme peníze. Staří lidé mají rádi peníze.

ONA: Mluvit s ní nebudu.

ON: Tak tady shnijem.

ONA: Jak dlouho může být ještě živa?

ON: Dlouho. Nic nedělá.

ONA: Ale špatně jí. Mléko, kaši.

ON: To jí stačí.

ONA: Kolik je jí vlastně?

ON: Sedmdesát nebo osmdesát.

ONA: Jestli je jí sedmdesát, může tu být ještě deset let.

ON: Nikdy nevíš. Co když přijde nemoc?

ONA: To se jen tak utěšujem.

ON: Ano, nemůžem nic dělat. Můžem jen čekat.

ONA: Napišme jí dopis.

ON: Jaký dopis?

ONA: Jakoby úřední. Na základě výměru ze dne toho a toho vás vyzýváme, abyste

opustila byt, který protiprávně užíváte. Podpis nečitelný. A poslat poštou.

ON: Zkusit se to dá. Nemáme co ztratit.

2

ON: Už to dostala?

ONA: Včera v poledne.

ON: No, a co?

ONA: Jak vidíš, nic.

ON: Jistě se lekla?

ONA: To určitě.

ON: Nedomyslí si, kdo to psal?

ONA: Snad ne.

ON: A nezjistí si to?

ONA: Jak? Vždyť nikam nechodí.

ON: Máš pravdu. Ale dojem to na ni muselo udělat.

ONA: Taky že udělalo. Od včerejška se zamyká.

ON: Ale to taky není dobře. To se zas stáhla až moc.

ONA: Může umřít, a ani to nebudem vědět.

ON: Musíme poslouchat. Tiše.

(pauza)

ONA: Nic není slyšet. Jistě leží v posteli. Posledně vypadala špatně. Nebyla oblečená. Chodí celý den v županu. Kůži měla žlutou a suchou. Už se jistě nepotí ani nepláče. Smrt — to je vysychání.

ON: I oči jí vyschly. Někdy jsem se bál, že vypadnou jako skleněné korálky.

ONA: V poslední době jí vypadala spousta vlasů. Předtím si dělala drdůlek. Nedávno stála otočená zády ke mně. Všimla jsem si, že má nahoře na hlavě lysinu. Bylo vidět růžovou, pihovatou kůži.

ON: A chodí, jako by byla svázaná provázky. Trochu prudčeji zatáhneš, a všechno se rozsype.

ONA: Musíme teď dávat pozor. Musíme pořád poslouchat. Tiše!

(pauza)

ON: Nic není slyšet.

ONA: Je moc lehká. Podlaha pod ní neškřípá. Jen ráno a v poledne je slyšet, jak si vaří.

ON: Když jsem byl malý, chytil jsem ježka. Dal jsem ho do krabice od bot a převázal provázkem. Mluvil jsem s ním. Ťukal jsem na něj prstem a on se tam uvnitř hýbal. Pak už ne.

ONA: Proč to povídáš?

ON: Jen tak. Vzpomněl jsem si.

3

ONA: Přestaň.

ON: No.

ONA: Dej pokoj.

ON: Proč?

ONA: Teď nemohu.

ON: Zase blázníš.

ONA: Až budeme sami.

ON: Jsme sami.

ONA: Ona...

ON: Co ona?

ONA: Slezte s postele, jde ke zdi a poslouchá.

ON: Pitomost.

ONA: Počkejme, až usne. V létě jsme měli u moře malý pokojík. Stranou, až u půdy. Za zdi byli jen netopýři. Byli jsme šťastní.

ON: Čtrnáct dní.

ONA: Brzy se už na sebe nebudeme moci ani podívat. Znám tě už skrz naskrz. Někdy se mi chce od tebe odejít.

ON: Je potřeba ztrácet a nacházet. V lásce je to potřeba.

ONA: Mohli bychom spolu někam jet.

ON: Kam?

ONA: Do jiného města.

ON: V jiném městě je to stejné.

ONA: Všude je to stejné.

ON: Někdy se mi chce běžet a křičet.

ONA: Co křičet?

ON: Aaaaooooo. Tak.

ONA: Všude je těsno, až se ti hrdlo svírá.

ON: Na zemi je moc lidí.

ONA: Jeden druhému sedí na zádech.

ON: Nakonec budem stát namačkání od oceánu k oceánu. Na březích budou topit starce.

ONA: Ticho. Hýbe se tam. Poslouchej.

(*pausa*)

ON: Nic neslyším.

ONA: Jako by vrzla postel.

ON: To se ti zdá.

ONA: Tiše. Teď.

(*pausa*)

Ano. Nic. Naposled jsem ji slyšela včera večer. Bylo to docela zřetelné. Něco padlo na zem.

ON: Snad upadla ona.

ONA: Ne, to byla poklička.

ON: A pak nic.

ONA: Nic.

ON: To je už dvacet hodin.

ONA: Co myslíš, co se tam může dít?

ON: Nevím.

ONA: Já taky nevím.

ON: Měli bychom se tam podívat.

ONA: Zbláznil ses!

ON: Neříkám, abychom tam chodili. Ale podívat se tam.

ONA: Zkoušela jsem to klíčovou dírkou. Nic není vidět. Na klíce visí něco bílého.

ON: Tiše. Něco se pohnulo.

(*pausa*)

ONA: To jsou hodiny.

ON: Jestli jdou, musela je včera natáhnout.

ONA: Asi ne. Staré hodiny se natahují jednou za týden.

ON: Máš pravdu. Ale stejně bych chtěl vědět...

ONA: Dřív nebo později se to dovíme.

ON: Nesmíme se plašit.

ONA: Nejdůležitější je zachovat klid.

ON: Víš co, mám nápad.

ONA: No?

ON: Zkusme to. Dělejme, že zatloukáme hřebík. To je, jako bychom na ni klepali.

Když se ozve, budem vědět, na čem jsme.

ONA: Dobrý nápad. Ale nač pospíchat. Spěch může všechno pokazit.

4

ON: No, co je?

ONA: Nic. Ráno taky nic.

ON: Co si o tom myslíš?

ONA: Něco se stalo.

ON: Ale co?

ONA: Nevím. Někdy je lepší nic nevě-
dět.

ON: Prozatím. Ale musí to skončit. Tak
nebo tak.

ONA: Včera jsi říkal, že zaklepeš.

ON: Mohu zaklepat. Je to víc než čtyřicet
hodin. (*Tuká, poslouchají*) Nic.

ONA: Nic se ani nehnulo. Zaklepej ještě
jednou. (*Tuká, poslouchají*) Proč jsi teď
klepal tišeji?

ON: Neklepal jsem tišeji. Klepal jsem
stejně, možná trochu silněji.

ONA: To není pravda. Klepal jsi tišeji.

ON: Na tom nezáleží. Nic se neozývá.
Možná, že spí?

ONA: Jestli tvrdě spí, nevzbudí ji to.

ON: Rád bych věděl, co s ní je.

ONA: Včera bylo ticho, ale dneska je vět-
ší ticho.

ON: Nerozumím ti.

ONA: Včera bylo ticho, ale dneska je vět-
ší ticho.

ON: Co to má znamenat?

ONA: Ne větší ticho, ale prázdné ticho.
Včera to bylo, jako že tam někdo je, ale
tiše sedí. Dneska to je, jako když tam
nikdo není.

ON: Myslíš, že šla pryč?

ONA: Ani nápad.

ON: Necítilas na chodbě nic?

ONA: Co jsem měla cítit?

ON: No, nějaký pach.

ONA: Nic jsem necítila.

ON: Nic? Třeba lék? To by znamenalo, že
je nemocná. Kdyby bylo něco cítit, už
bychom věděli, co je.

ONA: Ano. Už bychom věděli.

ON: Co ještě jednou zaklepat?

ONA: To nemá smysl. Raději se podívat.

ON: Ale jak?

ONA: Z protějšího čínžáku je vidět do
jejích oken.

ON: No a?

ONA: Dá se jít na schody a podívat se.

ON: Myslíš, že bude něco vidět?

ONA: Zkusme to.

ON: Nemá na oknech záclony?

ONA: Ne. Má jen krátké bílé záclonky do
poloviny okna.

ON: To je dobře. Je večer, bude vidět.

ONA: Jdeš?

ON: Ano.

ONA: Půjdu s tebou.

ON: Nemusíš.

ONA: Mám dobré oči.

ON: Ale je potřeba, aby tu někdo zůstal
a poslouchal.

ONA: Vždyť není nic slyšet.

ON: Každou chvíli se může něco stát.

ONA: Vrátiš se brzy?

ON: Podívám se a půjdu.

5

ONA: Proč jdeš tak pozdě?

ON: Bála ses?

ONA: Říkal jsi, že se hned vrátíš.

ON: Chtěl jsem něco vidět.

ONA: A viděls?

ON: Moc ne.

ONA: Je tam tma?

ON: Ne, ale okno na schodech je trochu
stranou. Je vidět roh skříně. Uprostřed
pokoje je židle. Na židli prádlo.

ONA: To znamená, že je v posteli.

ON: Asi.

ONA: Škoda, že není vidět postel.

ON: Vykláněl jsem se, ale není vidět.

ONA: To by nám něco řeklo.

ON: Jak to, řeklo?

ONA: Cos ještě viděl?

ON: Nic.

ONA: Nic se tam nehýbalo?

ON: Jednou jako by se tam něco mihlo.
Ale byla to skvrna na skle.

ONA: To je všecko?

ON: Všecko.

ONA: Moc toho není.

ON: Důležité je, že svítí světlo. Je tam
hodně světla. Svítí lustr a stolní lampa
určitě taky.

ONA: Ona nikdy tak dlouho nesvítí.

ON: Ano. Jen když je sama. Ve tmě je člo-
věk osamělý. Ani nábytek a věci ho ne-
mohou potěšit. Když jsme šli někam
pryč, rozsvěcovala všecka světla. Bála
se tmy.

ONA: Proč jsi řekl „bála se“? Myslíš, že
teď se už nebojí?

ON: To nemá význam. Slyšela jsi něco?

ONA: Zdálo se mi, že někdo vykřikl. Ale
to jistě na ulici.

ON: Jistě na ulici.
ONA: Byl to výkřik, vysoký hlas. Tak na sebe volají mladí. Možná, že jsem se vůbec přeslechla.
ON: Možná. Ostatně tam se už nic neděje.
ONA: Myslíš, že je to už konec?
ON: Konec čeho?
ONA: Sám jsi říkal, že se tam už nic neděje.
ON: To znamená, že je tam klid.
ONA: Spíš ticho. A zase jiné než včera. Jako propast.
ON: To jsou nervy.
ONA: Určitě.
ON: Nejdůležitější je klid. Máme klid. Je ticho.
ONA: Můžem zkusit ještě něco jiného.
ON: Co?
ONA: Pustit nahlas rádio a otevřít dveře do chodby. Jestli spí, musí se vzbudit.
ON: Zkusme to.
ONA: Jdi na chodbu a poslouchej.
(*Udělej to*)
ON: Zavři to, ksakru!
ONA: Co se stalo?
ON: To je svinstvo. To nemá smysl. Teď má být klid.
ONA: Jak dlouho to bude trvat?
ON: Nevím.
ONA: Nakonec se musíme pro něco rozhodnout.
ON: Děláme všechno, co se dá dělat.
ONA: Měli bychom tam jít.
ON: Radši později.
ONA: To už snad...
ON: Počkejme do rána. Je noc. Ráno všechno vypadá jinak.

6

ON: Nespíš?
ONA: Ne.
ON: Proč?
ONA: Nemohu.
ON: Já taky nemohu.
ONA: Bojím se usnout, aby se mi něco nezdálo.
ON: Mně se nikdy nic nezdá.
ONA: To je lepší.
ON: Možná lepší. Ale když usínám, mám pocit, že umírám.

ONA: To je nepřítjemné.
ON: Nic nebolí. Co si se od nás odlučuje a pak se nemůže vrátit. Krouží to nad uzavřeným tělem a nemá kudy vejít.
ONA: Mluvme o něčem veselejším.
ON: Co si koupíme, až vyhraje v loterii?
ONA: Auto.
ON: Nebo domek. Auto a domek.
ONA: Jakou značku si koupíme?
ON: Nevíš, nač dostaneš poukaz. No, a nevíš, jestli vyhraje.
ONA: Ty si neumíš nic představit.
ON: Radši spi. Je už pozdě.
ONA: Nemohu. Radši si povídejme. Kam pojedeme v létě?
ON: Jako obvykle. K moři.
ONA: Nebo na hory.
ON: Když na horách prší, člověk by se oběsil.
ONA: Když prší u moře, člověk by se taky oběsil.
ON: Můžem jet na dva týdny do hor a na dva týdny k moři.
ONA: To můžem.
ON: Jenže nás bude stát cesta moc peněz.
ONA: Vždyť to říkáme jen tak.
ON: Pak je to dobré.
ONA: Kolik je hodin?
ON: Brzy se začne rozednívat.
ONA: Nemám ráda, když se rozednívá. Je to, jako by ti do krku lili éter.
ON: Snaž se usnout.
ONA: Nemohu.
ON: Je to, jako bychom nad ní celou noc bděli.
ONA: Teď o ní nemluv.
ON: Za pár hodin to už budeme mít za sebou.
ONA: Zbavíme se té tíhy.
ON: Jsem pekelně unavený. Nic jsem nedělal, a jsem pekelně unavený.
ONA: To jsou nervy. Zavři oči.
ON: Chtěl bych, aby už bylo po všem.

7

ON: Co myslíš? Teď je to určitě.
ONA: Snad. Celou noc tam svítilo světlo. Ještě teď svítí. Kdo nechá ve dne svítit světlo?

ON: Snad jen omdlela.
ONA: Trvá to moc dlouho.
ON: Co uděláme?
ONA: Na co čekat? Půjdeme tam.
ON: A když je zamčeno?
ONA: To je jedno, musíme tam jít.
ON: A třeba ještě není konec.
ONA: Déle už čekat nemůžeme. Mám jít s tebou?
ON: Zůstaň tady.
ONA: Hned se vrať.
ON: Podívám se a přijdu.
(pauza)
ON: Konec.
ONA: Musíme hned otevřít okno.
ON: A poslat pro doktora.
ONA: Jsi bleďý.
ON: Musím si chvíli sednout.
ONA: Jak vypadá?
ON: Dobře. Muselo se to stát teprv před chvílí.
ONA: Leží?
ON: Ano.
ONA: Musíme ji obléci, než ztuhne.
ON: Neřeknem radši domovnici?
ONA: Radši všechno zařídíme sami. Musíme vystupovat jako příbuzní. Jinak nám ten pokoj nenechají.
ON: To nás bude něco stát.
ONA: Nedá se nic dělat.
ON: A bude s tím plno pochůzek.

ONA: Vezmi si volno.
ON: Musíme poslat pro doktora. Musí být úřední potvrzení. Nedá se to odkládat.
ONA: Nemysli, že ji bude prohlížet. Sáhne na ni a vyplní tiskopis.
ON: To je jedno, ale už ať to máme za sebou.
ONA: Nejlepší bude, když tam zatelefonuješ.
ON: Ano. Ještě chvíli zůstanu sedět.
ONA: Mám ti něco dát?
ON: Nic jsem nédělal, a jsem pekelně utahaný.
ONA: To jsou nervy. Musíme se hned pustit do práce.
ON: Nebudeme mít čas o tom všem přemýšlet.
ONA: Musíme její věci sbalit a odnést do sklepa. Necháme tam jen postel. Než ji odvezou.
ON: Musíme vyvětrat. Musíme hodně dlouho větrat.
ONA: Abychom dali ohoblovat parkety. Jsou tam tapety?
ON: Tapety.
ONA: Stáhnem je. A vymalujem.
ON: Nejlíp světlou barvou.
ONA: Na žluto.
ON: Ano, na žluto. Aby to tam bylo hodně světlé.

K O N E C

ZBIGNIEW HERBERT (narozen 1924) patří dnes k nejvýznamnějším polským lyrikům. Debutoval sbírkou *Struna světla* (1956), za níž následovaly *Hermes, pes a hvězda* (1957) a *Studium předmětu* (1961). Je to poezie, v níž se spojuje hluboce lidský obsah s dokonalou formou,

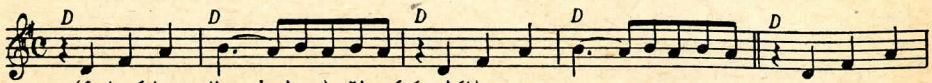
filosofická reflexe s ironií, odvaha promluvit velmi nahlas o palčivých problémech s citlivostí až sebetřýznivou. Roku 1962 vydal knihu próz *Barbar v zahradě*. Tři jeho hry, *Jeskyně filosofů*, *Druhý pokoj* a *Lalek*, jsou stejně jako jeho verše: jasně a smělé, hledající a objevující.

V. D.

PIHA NA TVÁŘI

Z repertoáru pražského Studia Obrazárna

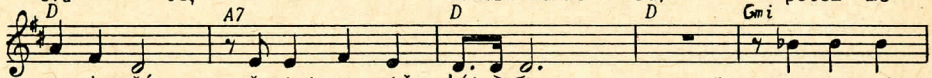
Hudba: Ivan Holeček / Text: Jiří Svoboda

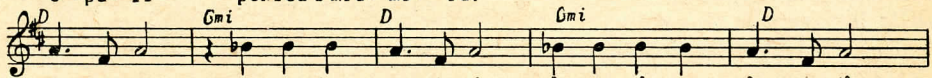
(foukací harmonika, nebo housle, či zpívá vokál)

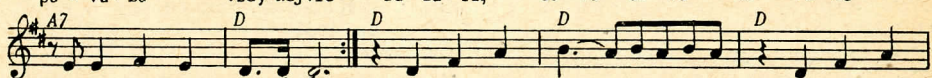
tvá - ři - ta zname - ná snad, že se mi
tvá - ři, no - sík na - ho - ru, D potom mě

o - pa - ři pohled zmra - mo - ru.

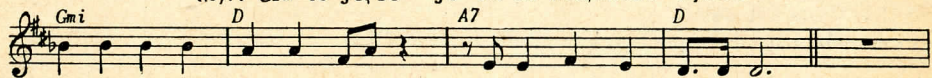
pů - va - bū vždy nejvíc za - zá - ří, dů - va dů - va dů - va - dů

piha na tvá - ři.

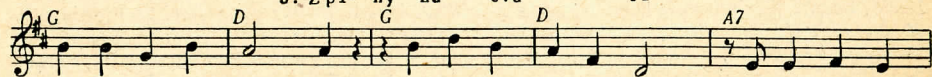
Refr. Čím to je, že je mi na nic, musím myslet na ni -

to způ - so - bil tenhle zajíc, že mám špat - né spa - ní.

3. Z pi - hy na tvá - ři

jsou na - jednou šmou - hy, šmince se po - da - ří zbavit mě té

třuhy. Ze všech tvých pů - va - bū ted' nej - míň

za - zá - ří ó - já ó - já já já já šmouha na tvá - ři.

Láskyplný kabaret,
z něhož je snímek
Jiřího Červeného,
hraje soubor
Divadla Tatra
v Praze na Smíchově

Na obecné škole jsem ještě věřil, že jsem svobodný člověk. Spolužákovi, který mi naplival do obličeje, jsem pořádně nařezal a potom jsem mu načural do aktovky. Řediteli, jenž mi jednou vynadal pitomých oslů, jsem v noci rozbil kamením veškerá okna jeho bytu. Pak ale začal v naší třídě učit pan učitel Sobolka. Při hodinách hudební výchovy mi zakazoval zpívat, abych nekazil zpěv ostatních. Když jsme měli počty, dával mi řešit rovnice, s nimiž by si nevěděl rady ani oktáván. Když mne rozbolelo břicho a požádal jsem pana učitele, aby mne pustil ven, nechal mne čekat pět trapných minut, až jsem se pokálel, a pak mne poslal domů. Druhý den mi začal říkat sráči. Spolužáci si přidržovali nosy nejen ve třídě, ale i když mne potkali na ulici. Nikdo se mnou nechtěl sedět v lavici. Pan učitel Sobolka ze mne učinil výmětek a vyvrhele. Nicméně utěšoval jsem se tím, že příštího roku začnu chodit na gymnasium. Potom mi Sobolka může, myslíval jsem si, políbit šos.

Alle dopadlo to jinak. Když se prvního září otevřely dveře primy, jejímž žákem jsem se stal, skoro jsem omdlel. Naším třídním byl pan profesor Sobolka. Pilně totiž studoval, jak jsem se později dověděl, a v červnu složil doktorát. A byl teď nejenom našim třídním, nýbrž mu bylo svěřeno i vyučování fyzice a matematice v naší třídě.

Povšiml si mě hned prvního dne, třebaže jsem se křčil v poslední lavici, a oslovil mě: sráči. Protože viděl, že oslovení nevbudilo patřičný ohlas, seznámil třídu blahovolně s některými podrobnostmi mého působení na obecné škole. Už v poledne si mnozí gymnasisté přidržovali nozděrky, potkávajíce mne. V příštích letech stalo se obvyčejem povolávat mne k čištění záchodu, byl-li znečištěn neznámým pachatelem. Díky Sobolkově propa-

gandě panovalo obecné přesvědčení, že nikdo jiný než já by nebyl věci tak odporné schopen. A přece jsem několikrát zahlédl pana profesora, jak se opatrně vykrádá z chlapeckého záchodu a ostražitě se rozhlíží. Ale — i kdybych ho byl přistihl in flagranti — mohl bych ho pohnati k odpovědnosti?

Jednou byla dokonce nalezena hromádka trusu před ředitelnou. Protože jsem tehdy zrovna jako jediný žák ústavu propadl a musel jsem opakovatí kvartu, padlo nejsilnější podezření na mne. (Přítom jsem už tři dny trpěl zácpou.) Okamžitě byla svolána konference. Tu však polapil školník v přizemí budovy našeho staroslavného ústavu bernardýna, jenž tam vykonával svou potřebu. Okamžitě sestavená komise — předsedou byl ustanoven náš staříčký přírodopyscec — musela s politováním konstatovat, že bernardýn měl bezesporu na svědomí i hromádku před ředitelnou. Protože onoho psa nebylo lze vyloučiti z našeho staroslavného ústavu, oběsil ho školník pro výstrahu na dvoře. Zůstal tam tři dny a k posledu páchl vyzývavě, neboť počasí bylo překrásné, nebo bez jediného mráčku a slunko mile hřálo. Povinností třídních učitelů po tyto tři dny bylo seřazovat i hlavní přestávce svěřence, scházeti s nimi na dvůr a defilovatí kolkolem bernardýna. Opatření se setkalo s úspěchem. Nikdo se napříště již neodvážil pokakat některou z choděb staroslavného ústavu.

Případ se psem byl, dá-li se to tak vůbec nazvat, mým jediným vítězstvím nad panem profesorem Sobolkou. Dvakrát jsem musel opakovat a byl jsem stejnou měrou opovrhován žactvem i učitelským sborem. Hodiny doktora Sobolky pro mne byly pravým utrpením. Avšak zatvrdil jsem se a vytrval jsem. Když jsem po maturitě opouštěl ústav, řekl mi pan pro-

KARTOTÉCE

fesor na rozloučenou: Jen si nemyslete, že jste teď svobodný člověk! Čeká vás ještě mnohá zkouška. Jen se nenafukujte! Do učitelského stavu nebudete přijat nikdy. (Ani maloučko jsem po tom netoužil.) A kdyby se to přece nějakým zázkem stalo, budu do té doby ředitelem či dokonce panem ministrem. Neloučíme se. Vy jste sráč a sráčem zůstanete. Ještě se jednou setkáme. Drápkem uviz, a chycen ptáček celý. Na shledanou!

Se zpožděním jednoho semestru byla doktoru Sobolkovi svěřena stolice na fakultě, na které jsem studoval. Ten semestr mi neodpustil. Strávil jsem na fakultě o rok více než bývá pravidlem. O to se postaral profesor doktor Sobolka. Zkrátka mne dřív nepustil.

Byl to také on, kdo řečnil při mé promoci. Rozhovořil se na téma učitel a žák. Vždycky, hřměl, je právo a pravda na straně učitele. Žáci, studenti, posluchači, to jsou samí lenochodí, hlupáci, buřiči a sráči! Nikdy to nikam nedotáhnou — bez pomoci, bez blahovůle svých učitelů.

Dlouho jsem si myslel, že profesor doktor Sobolka měl pravdu. Dlouho jsem byl jen zapšklým úředníkem. Pak jsem udělal rychlou kariéru a stal jsem se dokonce ministrem školství. Já — ne Sobolka. Až do toho okamžiku jsem se nikdy nenafukoval. Až do toho dne jsem nikdy nepomyslel na pomstu. Teď jsem si dal zavolat profesora doktora Sobolku.

Dostavil se, k mému velkému údivu, s kufříkem.

Tak jsem to zas nemyslel, řekl jsem mu laskavě. Do vyhnanství vás nepošlu.

To mi taky ani na mysl nepřišlo, poznamenal profesor Sobolka nedotčeně. Přišel jsem, abych vám sdělil, že jsem od zítřka vaším náměstkem.

Hleděl jsem na něho překvapeně. Nevím, jestli jsem dokonce nepootevřel ústa.

Nejen to, vy sráči. Postaráte se, abych se do šesti měsíců stal vašim nástupcem.

Bývalý žák profesora Sobolky se před ním přikrčil. Ale ministr se hrozivě vztyčil a vztekle zařval: Okamžitě zavolám policejnímu prezidentovi!

To neuděláte, pravil profesor Sobolka ležérně. Podívejte se: otevřel kufřík. Spatřil jsem kartotéku. Sobolka z ní vytáhl lístek. Bylo na něm mé jméno.

Tady si můžete všechno přečíst. Jak jste se pokálel na obecné škole. Přesné datum. Že jste na gymnasiu čistil záchody. Že jste ne a nemohl udělat doktorát. — Mám i pár rozkošných fotografií.

Vytáhl další kartičku. Ostatně byl i pan policejní prezident mým žákem. Když mu bylo čtrnáct, znásilnil třináctileté děvče. V sedmnácti ukradl svým rodičům úspory a uprchl do ciziny. No a pak se zas vrátil. — Myslím, že by se vás obou nepříjemně dotklo, kdybych byl nucen předat své informace tisku. Mimo to — vidíte — mám na dva tisíce takových lístečků, řekl Sobolka mazlivě. Mnozí z mých žáků to dotáhli tak vysoko, že by si zlomili vaz, kdyby riskovali pád.

Budu na vás hodný, sráči. Jestli budete mít rozum, nechám si své informace pro sebe. Jestli mi vyjdete vstříc, nechám si vás dokonce ve svém ministerstvu. Jako náměstkyně — nebo jako portýra. Na dlažbu vás rozhodně nevyhodím. Máte přece rodinku. Podíval se na kartičku. Erika 4, Josef 7, Helena 8 — nejsem asociál. Ale moc se mi nenafukujte. Nesmíte nikdy zapomenout, že já jsem učitel — a vy jste sráč. Já mám kartotéku — a vy tu stojíte s prázdnýma rukama, nahý a bezbranný.

Na obecné škole jsem věřil, že jsem svobodný člověk. Koneckonců bojovali moji dědové na barikádách v roce 1848. Ale jako portýr ministra doktora Sobolky jsem pozbyl veškeré naděje.

PAVEL VESELÝ

LUDĚK NEKUDA

Z REPERTOÁRU OSTRAVSKÉHO
KABARETNÍ SCENY V OSTRAVE
PARKU KULTURY A ODDECHU

O DIVADLA OKKAP

ČEKÁNÍ NA AGÁTU

HUDBA

PAVEL VESELÝ

PREMIÉRA
V BŘEZNU 1965

PŘÍBĚH PRVNÍ

X: Tak jste přeci přišli, to je dobře. Teta Agáta říkala, že nepřijdete. Prý vás nezajímá, co vám chceme říct. A vy jste přeci přišli.

Uděláme hostinu, musíme udělat obrovskou hostinu. Vezmeme stůl, takhle veliký stůl — (*Zarazí se*) Jenže kde vezmeme stůl? My nemáme stůl, a taková to mohla být hostina! Když nám chybí jaksi ta základna pod tu nadstavbu. Ale stejně je dobře, že jste přišli.

Ona teta Agáta je, co se lidí týče, tak trochu pesimista. Od té příhody se strýcem Agátem. Strýc Agát totiž jednou tetě zmizel. Víte, on byl takovým docela malým úředníčkem, asi takhle malým. A tak není divu, že se jaksi někam

zakutálel. Prostě se úplně ztratil. Teta Agáta byla smutná, chodila a ptala se. Říkala: „Neviděli jste Agáta, mýho starýho?“ Anebo: „Neviděli jste mýho starýho Agáta?“ (*Pauza*) Takhle nějak to teta říkala. Jaká byla její radost, když jednoho dne dostala od strýce pozdrav. Psal: „Opatruj se, vrátím se asi za 15 let.“ Tehdy začalo tetě Agátě svítat. Jenže strýček se vrátil zpátky dřív a povídal radostně tetičce, že se spletli, protože takových docela malých úředníků je hodně a to se vám někdy poplete! No a od té příhody je teta Agáta, hlavně co se lidí týče, tak trochu pesimista. A tak je dobře, že jste přišli. Můžeme si alespoň povídat.

HUDBA HRAJE — HULLY GULLY

1. Hud - ba hra - je, švestka zraje, zlej se ka - je
 a sníh taje, všechno je jak být by mě - lo,
 jedna du - še, je - dno tě - lo.
 Refr: Kdo chce zpí - vat hully gully, mů - že zpí - vat hully gully,
 kdo chce zpívat hully gully mů - že zpí vat - při hully gully
 hully gully

2. Špatní lidi vymizeli
Do peklička uletěli
Dlouhé dny jsou krátké noci
Krávy dojí bez pomoci

Refrén

3. Kilo chleba kačku stojí
Smí do lesa kdo se bojí
Do všech domů jde se vrátky
Ze všech smí se zase zpátky

Refrén

4. Vše je zlato co se třpytí
Psi směj v moll i duru výtí
Do dveří už nejsou klíče
Místo zelí rostou míče

Refrén

P: V této chvíli zde vystupují coby pošťák a oni všichni dělají, že to nevědí. Jinými slovy oni to jako nevědí a já jsem jako pošťák. My to zde budeme chvíli takhle předstírat a vy se budete dívat, bude to takové malé divadlo. Ovšem jen tak dlouho, dokud nepřijde teta Agáta. A ona nepřijde dlouho. My přesně víme jak dlouho, jenže to vám neřekneme, poněvadž musíme předstírat, že to nevíme. Abyste se měli na co dívat a aby mohlo být divadlo. My vám zde budeme předstírat leccos z toho, co víme právě od tety Agáty, a to byste se divili, když tak předstíráte nějakou tu postavu, jak se vám lidi na jednu vybarví.

Bydlí zde paní Agáta, ptal jsem se. Hledám tetu Agátu, povídám.

Přišel jsem se zeptat na paní Agátu. M: Paní Agátu znám jako svědomitou ženu, ušlechtilé povahy. Odpracovaly jsme spolu mnohou brigádnickou hodinu, dvě, tři, čtyři. Jo, a taky byla tou dobrovolnou dárkyní.

P: Dobrovolnou dárkyní čeho?

M: Počkejte, já si vzpomenu. Co to ona vůbec darovala?

P: Nejspíš krev.

M: Nejspíš jo. No, dyk vy jste informovanéj, pane inspektor.

P: No jó, čí krev?

M: Vy si to jenom ověřujete u důvěryhodný osoby, že jo, pane inspektor.

P: No jó, čí krev? A neříkejte mi pane inspektor! Já jsem pošťák.

M: Pošťák — rozumím, pane inspektor.

Así svou krev, no né?

P: Bodejť by taky něčf. Víte to určitě?

M: Baže určitě.

P: Tak proč říkáte — asi svou krev?

M: Prosim vás, čí krev by mohla darovat? Snad si nemyslíte, že by teta Agáta... propánakrále...

(Rychlá nervní skladba dotváří atmosféru detektivky)

X *(telefon)*: Ano... rozumím. Agát, zvaný též strýc Agát. Pohřešován delší dobu. Prohledat říční koryta... stodoly... stohy. Stár padesát let, charakteristická zvláštnost žádná.

(Hudba)

A: Slyšel jste, Agát zmizel.

C: Neslyšel, to je nějaká novinka? Řekněte mi jí.

A: Agát zmizel.

C: Říkal jste — to už jsem slyšel.

A: A co vy na to?

C: Že nám ubývá zeleně, asi ho stali chuligáni.

A: Tak on byl Agát sťatej, to už se vůbec nedívím. Totiž hledal ho tady nějaký inspektor.

C: Asi aby nedával špatný příklad. Státý agát na ulici.

A: Děti chodí kolem a ptají se: Proč zde leží ten pán? A maminka si musí vymýšlet: Bolejí ho nožičky, odpočívá.

C: A pak, agát na ulici. Věťve třel na všechny strany, působí poněkud neuklizeně.

A: A teď si představte, že to všechno způsobila Agáta. Teta Agáta.

C: Chudák ženská, asi jí vadil, tak vzala pilu a podřízla ho. To muselo dát práce. Kdyby řekla, tak jsem jí pomohl.

A: Vy si myslíte, že by to Agáta mohla udělat? Vždyť spolu celý život tak pěkně žili. No jo, ale inspektor měl podezření, vy jste jí pomoh, tak strýce Agáta už asi nenajdou.

C: A co s tím má zase strýc Agát společného?

A: Říkal jsem vám, zmizel. A teď je to jasné. On jí vadil, teta vzala pilu, vy jste jí pomohl a Agát je sťatej.

C: Člověče, do čeho jste mě zamotal, s tím já nechci mít nic společného.

P: Pánové jsou zdejší?

A: Ano.

P: Neznáte zde nějakou paní Agátu?

A: Ne vůbec ne, nikdy jsme to jméno neslyšeli!

C: My nic, my muzikanti. Vážně.

MAJÁK - BIG-BEAT

Big-beat *E*

1. U moře ve - li - ký stál ma - ják a na ma -
 2. Od moře fou - kal sil - ný pa - sát a ma - ják

A
 já - ku stá - val stan, ten stan už dáv - no
 hou - pal vel - mi se, strážce si ru - mu

E
 do - lů da - li, ne - boť stráž - ci
 lo - kl z hlu - boka a měl ra - dost,

H7 *A7* *E* *Emi*
 často do - lů pa - da - li. 3. Řek si, mu - sím
 že ve sta - nu ne - by - dí.

C7 *Emi* *C7*
 nalít do lamp petrolej, řek si, směj se pa - ňá - co, pa -

Emi *C7*
 ňáco se směj, po - sta - vil rum a pe - tro - lej

Emi *H7* *A7* *Emi*
 vedle sebe, vliil rum do lam - py a pe - tro - lej do sebe.

E
 4. Jestli se zdá ta pí - seň bí - bá,

E
 vůbec se ne - ple - te - te, však jestli

A *E*
 má - te vplá - nu pí - skat

A *H7* *A7* *E*
 za - zpí - vá - me vám re - pe - te, do - kud ne - přestane - te.

Členové okapáckého orchestru R. Březina a J. Skřehota; foto Ležoň

M: Neviděla jste paní Agátu? Ptal se po ní inšpektor.

Z: A copak, chyběla ve škole?

M: Policejní inšpektor.

Z: To je jiná.

M: Není. Říkal jasně — paní Agáta.

Z: Povídám, to je jiná, jako jiná inšpektor. A co po ní chtěl?

M: Jestli prý daruje krev, chtěl vědět.

Z: Dyť taky jo, daruje.

M: A čím krev?

Z: Asi svou krev, no né?

M: Bodejt by taky cizí... a víte to určitě?

Z: Baže jo.

M: A proč říkáte — asi svou krev?

Z: Prosim vás, čím krev by mohla darovat? Snad si nemyslíte, že by teta Agáta mohla... propánakrále...

(Hudební předěl)

Y *(do telefonu)*: Ano... rozumím... Agáta, zvaná též teta Agáta... postavy střední... husté vlasy, spletený kolem hlavy. Ano, otisky prstů... vážné podezření ze strany domovní důvěrnice... je dárkyní krve, rozumím... čím krev... možná, že bude ozbrojena. Ano rozumím.

P: Halo, neviděl jste paní Agátu?

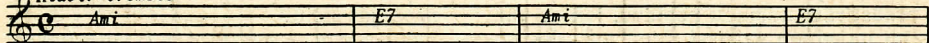
C *(přichází)*: Já... prosím vás...

P: A co strýce Agáta, taky ne?

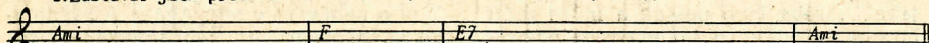
C: Já... dovolte... pane inšpektor. *(Začíná zpívat)*

RYTMUS

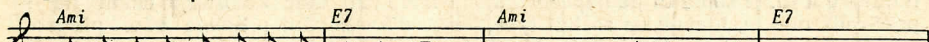
Klavír-tremolo

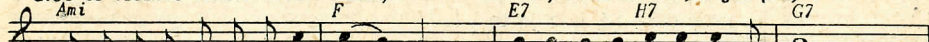
1. Zastavil jsem před bářem svou káru, vzal si prachy, kabát nechal tam.

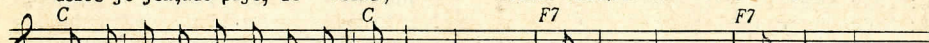
Dneska musím zapadnout do báru. Musím zapít to že smutek mám.

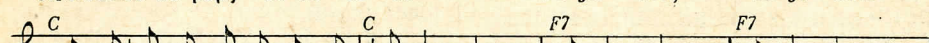
2. Je to vlastně bílost dosti velká, že ten, kdo má smutek, že jde pít,

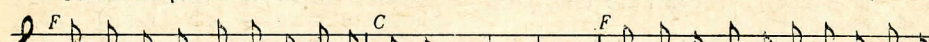
dobře je jen, kdo pije, že nelká, - nechci lkát, tak budu hrdlem lít.

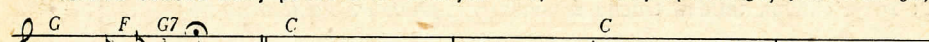
3. Pokrou-ce-né pípy sa-xo-fó-nů li-jí líh, li-jí líh.

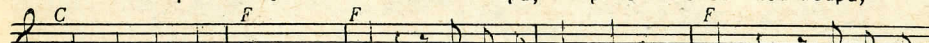
Pánům ka-pe ví-no na fa-zó-nu ni-čí strih, ni-čí strih,

tamhle slečna slzy přilévá do starých vín, slzy šplíchají, rytmus nema-jí,

sedí u ní splín. Refr. Proč ta země hloupá, proč se se mnou houpá,

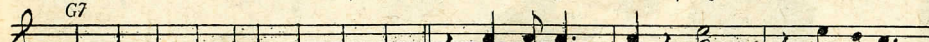
proč se ne-to-čí. Proč al-kohol stou-pá, když mě země

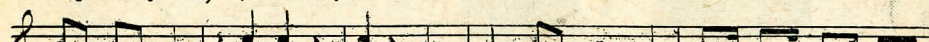
hou-pá z hlavy do o-čí? Mám teď brý-le z al-ko-ho-lu,

svět mi ská-če vzhůru, do-lů, svět jde vzhůru, já du do-lů.

Dej mi rytmus, padnem spo-lu. Mezihra orch.

Na konec znovu 2.sl.

PŘÍBĚH DRUHÝ

P: Říkal jsem: To byste se divili, když předstíráte nějakou postavu, jak se vám lidi najednou vybarví. Stačí několik podezřelých slov někoho, kdo vypadá jako ... třeba jako pošťák a může začít hon na čarodějnice. Málem jsem připravil tetu Agátu o dobré jméno a vás o důvěru k ní. Ji samu to již nepřekvapí, poněvadž ona je, hlavně co se lidí týče, tak trochu pesimista. Ale k tetě Agátě mějte plnou důvěru, neboť díky ní si můžeme vůbec takhle povídat.

C: Jak to díky ní, proč díky ní, kdo je to vůbec ta Agáta?

A: Říkal jsem, teta.

C: Vaše teta?

A: Nejen moje, naše teta.

C: Tedy teta vás a vašeho bratra zřejmě.

A: Nezačínajte zase s rodinnými záležitostmi. Nemám bratra.

C: Hlásil jste ztrátu příslušným úřadům?

A: Nemám bratra, nenarodil se mi.

C: Agáta je tedy teta vás a vašeho nenarozeleného bratra.

A: Teta Agáta je taková naše teta, jako nás všech.

C: Vy myslíte teta všech, společná — třeba jako doly a hutě.

A: Ano, taková společná teta.

C: To je chudák tetička trochu zanedba-

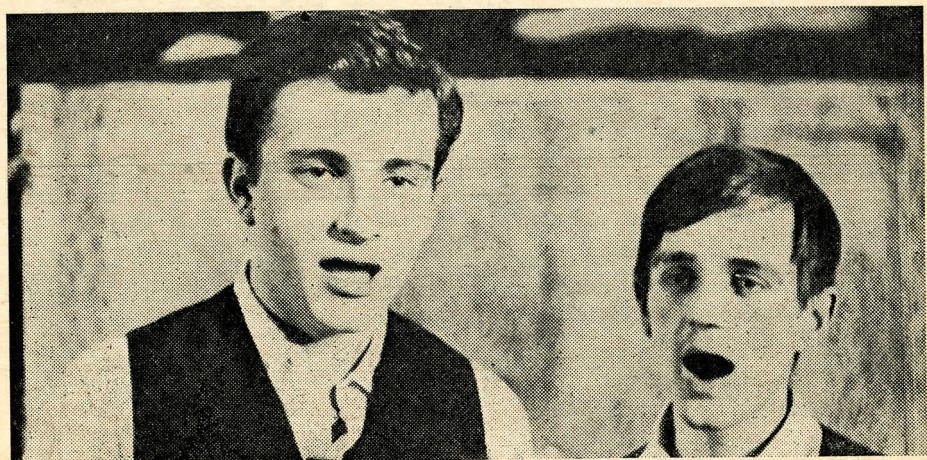
ná, ne? A kdepak je vůbec paní teta, proč zde není?

Takto byste se mohli ptát. Chápeme vaši starost, leč otázky z vaší strany by svědčily o nedůvěře v tetu Agátu. A uvědomte si, že právě její nepřítomnost je ne-smírně důležitá. Její nepřítomnost v této místnosti nám umožňuje čekat na ni. A díky čekání můžeme vám předvésti mnohé z toho, co nám sama vyprávěla.

A: Teta Agáta dobře ví, co dělá. Představte si, že by přišla v první minutě našeho představení. Pak by ovšem naše čekání ztratilo napětí, ztratilo by smysl. Představení by nebylo, vy byste šli domů a vymáhali vrácení vstupného. Ne, to nemůže Agáta dopustit, ona zná slabost čekání. Vzrušení nad otázkami — přijde, nepřijde? Vždyť čekala nějaký ten rok na strýce Agáta, když se tehdy ztratil.

C: No a již dost. V této chvíli jsme pověděli o tetě Agátě tolik, abychom mohli říci: Obratme list. A jestliže tento list, popsaný drobným Agátiným písmem, obrátíme, dočteme se: „Příběh, který nyní budu vyprávět, začíná takhle jednou ráno, brzy ráno ...“ —

(Poslední věty do vypravěčského napětí, předehra do toho tvrdě)

Autoři Čekání na Agátu Luděk Nekuda a Pavel Veselý; foto Ležon

JEDNOU RÁNO

Big-beat

Jednou rá - no, (vokál) br - zy rá -
 no. (vokál) slunce hřá - [o. (vokál)]
 Šla jsem tu - dy,
 há - dejte ku - dy, tu - dy, ku - dy, tam co jsem lo - ni
 vá - lela su - dy, lo - ni su - dy. Na - šla jsem prá - vě,
 v mokrý trá - vě, sta - rý du - dy, jó du - dy du - du - du - du - dy
 hrá - ly starý du - dy, hrá - ly
 u po - bu - dy. Když dohrály, vydechly si, po - bu - do - vic dě - ti mu - sí
 stejné ja - ko ji - né děti, než napočtu do dva - ce - ti, spat

A: Haló, děvče, to jsem rád, že vás vidím.

Z (náivka): Pane, já vás neznám.

C: Haló, děvče, tím lépe pro vás, neboť své známé tento muž nerad vidí.

Z: Pane, ani vás neznám.

A: Haló, děvče, ještě lépe, věřte, že i tento muž své známé nerad vidí.

Z: Pánové, nerozumím vám.

A+C: Znamená to, že my dva své známé neradí vidíme.

Z: Pánové, nerozumím vám.

A: Děvče, vy nemáte dluhy?

C: Poslechněte, já už vás někde viděl. Nechodíte vy takhle na řemínku s takovým malinkým pejskem?

Z: Pejskem?

C: Tak ne, no.

A: My chtěli říct, zdali se neprocházíte někdy s takovým vysokým hejskem.

Z: Hejskem?

A: Tak ne, no.

Z: Jo, vy myslíte Karlíčka?

C: No baže Karlíčka, pravda, Karlíčka.
Jak vy to jen na něj dycky voláte? Vy
dycky tak zavoláte... jak jen to...

Z: Na Karlíčka?

C: No jo, jak vy to jen...

Z: Karlíčku!

C: Jo, jo, to je ono. Vy dycky voláte Kar-
líčku! To je moc pěkný.

A: A nebojíte se někdy, že vás kousne?

Z: Karlíček nikdy. To je slušně vychovaný
člověk. Má doma kanárka a chodil tři
roky do klavíru.

C: To je moc dobrý nápad zvyknout jej
chodit do klavíru. Takový pejsek alespoň
v bytě nenašpiní.

Z: Kdepak kousat, když spolu zapadnem
k Podkově, tak se na mě nesmí nikdo
ani podívat.

A: Á, vy spolu chodíte k Podkově?

C: Co je na tom divného, je to inteligentní
pes. Jestli mají v hospodě klavír, ne-
musejí mít o něj starost.

Z: Vy to nějak pletete, jakýpak pes? A jó,
s malým Karlíčkem nechodím k Podkově.
Tam by ho vyhodili ze dveří.

A: On je Karlíček takový rváč?

Z: Kdepak, takhle malinkatý, křivý nožič-
ky má a mašličku pod krkem.

A: A s takovým člověkem chodíte k Pod-
kově, nemáte kolem sebe pohlednější
lidi? Třeba támhle já, kupříkladu.

C: Aněbo zde on. Víte, já tuším, že jsme
si s těmi Karlíčky nějak nerozuměli.
Jestli to nebude nářečím, my jaksí ne-
jsme zdejší.

Z: Pánové jsou cizinci?

PODEJ MI RUKU

A: Ano... cizinci... Engličani jsme.

C: Ano. Z Englicka.

A: Ano. Engličani z Englicka.

Z: To je náhoda, je znám jednu anglickou
větu.

C: Ano, schválně, řekněte ji, třeba ji taky
budeme znát.

Z: Aj lov ju.

A: Jistě, známe to, známe. To je takový
rybářský pokřik. Pamatuji se jako dnes,
když můj děd máchal v rodné Temži po-
nožky a tu mu jedna uplavala. Vtom při-
bíhá babička a volá: Aj, lov ju, lov ju.
A na ta slova dědeček zvolal: lovím.
Vrhnul se do zpěněného proudu a více-
krát jsem jej nespáčil.

Z: To musela být pro vás velká rána.

A: Ani ne, trochu to cáklo, víte on nebyl
z nejsilnějších. Ostatně se ho mohu ze-
pat, jestli to byla velká rána.

Z: Tak on se neutopil, to měl štěstí.

C: Totiž on se utopil, ale to je zase jiný
dědeček, my v Englicku si můžeme do-
přát více dědečků, jiný kraj, jiný mrav.

A: Jo, když budu chtít, mohu potkat na
každém rohu dědečka. Ani nevím, jak se
všichni jmenují.

C: To je všechno pravda, a jakpak vám,
děvče, říkáj?

Z: U Podkovy dycinky Suzi.

C (*do lidí mimo roli*): U Podkovy dycin-
ky Suzi. Nebo taky Sladká Suzi. Znají
ji tak v celé čtvrti a nikdo by jí nepřál
nic zlého. Hej, otevřete všechny dveře,
přichází k vám Sladká Suzi. Dneska
bude u Podkovy veselo!

Valčík

1. Podej mi ru-ku, můj zlatej klu-ku, bu-du ti há-dat
ze dla-ně, jestli mě mi-lu-ješ, jestli mě
mi-lu-ješ od-da-ně.

Refrén (na stejnou melodii):

Podej mi ruku
Můj zlatej kluku

Podej mi ruku — ručičku
Dostaneš sladkou
Takhle velikou — hubičku

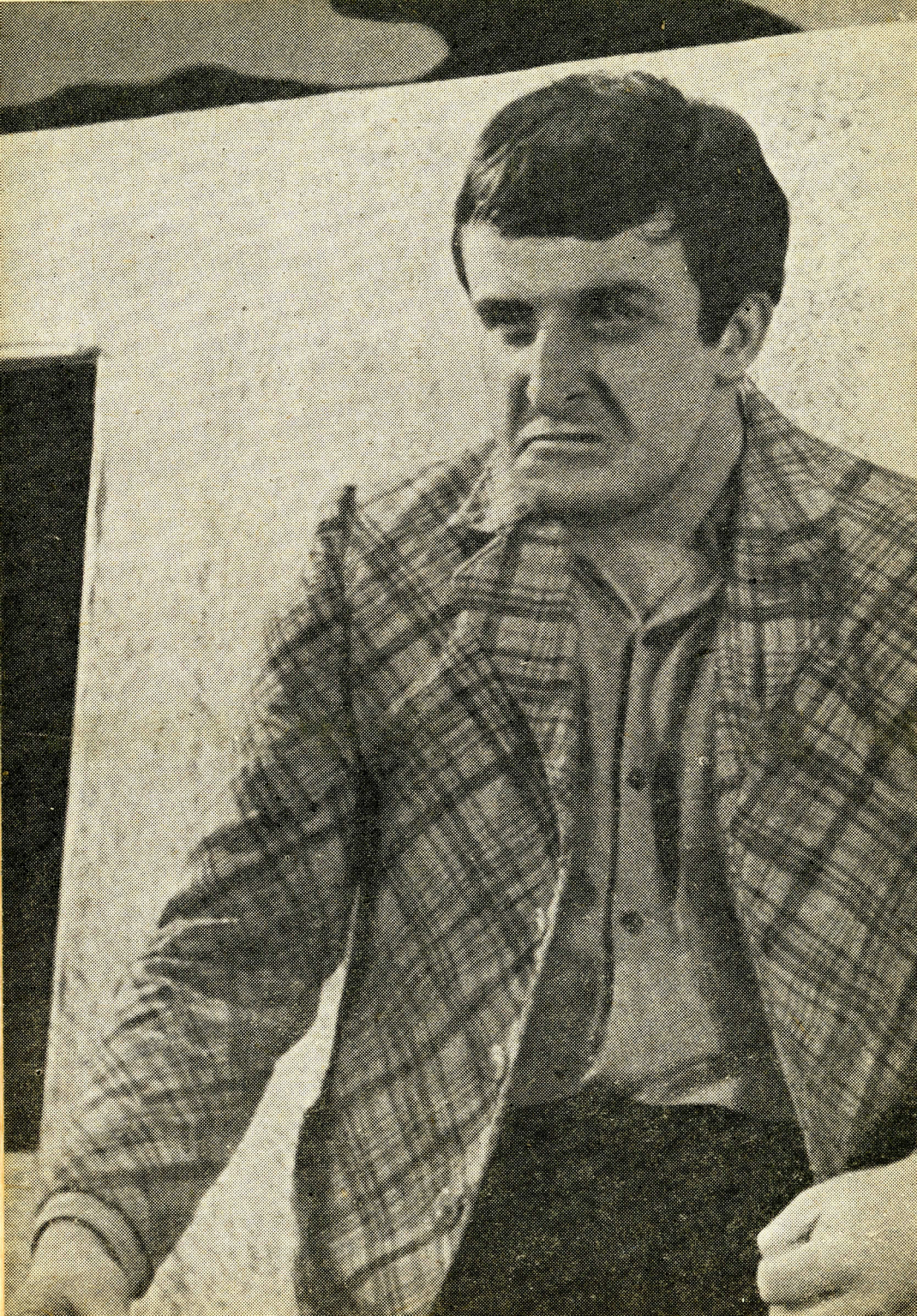
(Při písni se tančí a je zábava. Při posledních slovech se objeví Zuzka v náručí Cizince. Úder na bici.)

Všichni strnou. Proti sobě stojí Cizinec a Hejsek. Po dozpívání ticho, živý obraz a Zuzka jde k mikrofonu.)

JÁ JSEM TĚ FAKT NECHTĚLA NAMÍCHNOUT

Mírně

1. Já jsem tě fakt nechtěla, nechtěla namíchnout. Já jsem tě fakt nechtěla, nechtěla štvát, vždyť víš, že jen ty, ty se mnou svedeš hnout a von mi ruku držel a - korát. 2. Do teďka ještě hlava bolí mě, když praskněš dveřmi jako kat a já jen seděla mu na klíně a von mi ruku držel ako-rát. 3. Ty se teď zlobíš, mě to bolí moc, a ty teď zuríš a chceš se ptát, a já s ním byla jenom jednu noc, a von mi ruku držel a - korát. Já umím mít ráda a tebe ráda mám, já nevím zda je zrada, když člověk nechce Já celou tu noc jsem s tebou byla, tebe jsem lí - ba - la, naň nemyslíla. Podívej, plá - ču, že seš namě zlej, nenech mě mít po tobě hlad a jenom proto, že potom rá - no, že von mi ruku držel a - ko - rát, že von mi ruku držel a - ko - rát.

P: Kde je?
A: On zde není?
C: A kdy přišel?
A: Právě, jestli neodešel.
C: Nemohl odejít, když vůbec nepřišel.
A: Nemusel přicházet, že by zde byl odjakživa.
P: Kdo?
A: A vy ani nevíte, kdo tu vlastně není, tak nestrašte. Nebyl takový menší, modré oči, vlasy dopředu?
P: Ano.
A: Tak to je on, já vám jej zavolám.
C: Těší mě, co jste si přál?
P: Ne, to nejste vy.
C: Tak to nejsem já, podívejme, a nejsem takový větší, modré oči, vlasy na stranu?
P: Ano.
C: Pak je to támhleten, já vám jej zavolám.
A: Přál jste si?
P: To není on.
A: Pak nám zde někdo schází. To je zvláštní, my si zde celou dobu takhle žijeme a myslíme si, že je všechno v pořádku, že nám nic nechybí. A najednou se objeví člověk a zeptá se: Kde je?
C: Tou otázkou vnese neklid. Vy se zamyslete a poznáte, že jste celou tu dobu někoho postrádali. Že jste žili na úvěr...
A: ...nebo něco postrádali.
C: Třeba nějakou vlastnost...
A: ...zpravidla lidskou.
C: Třeba lásku, že ano?
P (*k lidem*): Chápejte mě, já jsem jen tak... čistě nezávazně... tady o nějakou lásku vůbec nešlo... taky jsem jí nic nesliboval... nejsem nějaká horká hlava, víte přece sami, jak to někdy chodí... člověk v mém postavení si nemůže dovolit něco takového... láska... prosím vás, co to je?

A: Bychť jazyky lidskými mluvil či andělskými a lásky kdybych neměl, učiněn jsem jako měď zvučící a zvonec znějící.
C: A kdybych znal všeliká tajemství a hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.
A: Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, není všetečná a nenadýmá se. Chcete snad něco vzkázat Suzi?
P: Chtěl jsem říci, aby se mnou jaksi nepočítala.

(*P odchází, přibíhá E*)

E: Kde je?
A: Nějak se nám tu couráte.
C: Nehledáte taky Suzi?
E: Ne, toho psa bílého.
C: Chudák Karlíček, asi se zaběh.
E: Jakže, Karlíček, ten mizera nosí mé jméno?
A: Nosí, nosí, Suzi mu tak říká.
E: Suzi mu tak říká, to si brzy zvykla. Kde je?
C: Si myslím, esli nešel zase do klavíru.
E: Ach jo, do klavíru. Já dostal taky klasický vychování. Kde jsou ty doby, kdy jsem hrával — pro maminku, pro tatínka, pro Elišku. Nevíte, kde je, ale ne Karlíček mrňavej, s mašličkou, křivýma nožkama. Kde je ten, který mi odvedl Suzi, kde je ten, kvůli němuž nemohu vkročit k Podkově, aby se celý lokál nerozesmál a nekřičel: „Měl jsem, měl jsem, ale nemám více“ a nezpíval mi „Podej mi ruku, ručičku, dostaneš sladkou hubičku.“ Já ho roztrhnu jako žábu.
A: Můžeme něco vzkázat Suzi?
E: Chtěl jsem jen říct, aby se mnou jaksi nepočítala.
C (*k lidem*): Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, není všetečná a nenadýmá se.
A: Neraduje se z nepravdy, ale spolu raduje se pravdě a trpělivě čeká.

DÍTĚ, MOJE DÍTĚ

1. Vu-li-ci jsou do-my, 2.6. Vy-so-ké jsou do-my, *alt-sax. mezihra* 2. Vu-li-ci jsou stromy, vy-so-ké jsou stromy

2. mezihra 2. a z těch domů pa - dá, pa - dá stín 2. mezihra
vy-so-ký je stro- mů, do - mů stín.

3. V tom hlubo-kým stí - nu 2. hol-ka z mezza - ni - nu 2.
7. V tom hlubo-kým stí - nu hol-ka z mezza - ni - nu,

po-ví - dá mi, tam v tom o - kně spím. 2. 4. Ptala se mě
když vám řekne, tam v tom o - kně spím. 8. Když se zeptá

na lás - sku, na ta - ko - vou o - táz - ku ře - kl jsem jí, dí - tě,
na lás - sku, na ta - ko - vou o - táz - ku řekně - te jí, dí - tě,

co já vím. 2. 5. Ptala se mě na lás - ku, na ta - ko - vou
co já vím. 9. Když se zeptá na lás - ku, na ta - ko - vou

o - táz - ku řekl jsem jí, dítě, co já vím. Refr. Dí - tě, moje dí - tě,
o - táz - ku řekně - te jí, dítě, co já vím.

cožpak ne - tě - ší tě mít okno do - ko - řán, na okně

starej dřbán, ve dřbá - ně fi - a - ly, jen a - by se u - ja -

ly. Dí - tě, moje dí - tě cožpak ne - tě - ší tě

mít těch fialek plnej dřbán a okno do - ko - řán!

PŘÍBĚH TŘETÍ

M (*čte*): Věc: Stížnost na Boleslava Ikarose, bytem atd. Nájemníci domu číslo atd. stěžují si na pana výše jmenovaného, že neplní závazek, daný mu jeho příjmením a chodí pěšky, nelétaje.

E: To je závažné, myslím, nebo ne? A proč by měl nechodit létaje?

M: No to jméno — Ikaros, nic vám to neříká? Úcta k dějinám!

E: Ikaros... Ikaros... Ikaros... už mi to začíná něco říkat. Ikaros... á, už mi to říká. Neúcta k dějinám. Ikaros a nelétá! Dovedete to pochopit?

M: Mezi námi, abych pravdu řekla, nedovedu.

E: Nu, já ho zavolám. Ikaros Boleslav!
(*Přijde Ikaros*)

E: Jak se jmenujete?

I: Ikaros Boleslav.

M: Tak, a je to venku. Pane, víte vy, čím jste povinován?

E: Lidstvu, dějinám?

M: Uvědomujete si, co se od vás očekává?
I: Nevím.

E: Kamaráde, já bych vás nejraději roztrhl.

M: Klid, klid. Šetřete si nervy, nepatří vám, ale široké veřejnosti. Odpovídejte na otázky.

I: Ještě jste se na nic neptali.

E: Nepřerušujte, ještě jsme se na nic neptali.

M: Ale my se zeptáme a pak bude zle.
I: No prosím.

E: Nedělejte ze sebe slušného, najednou.
M: Jmenujete se Boleslav Ikaros?

I: Ano.

E: Tak přece. Kamaráde, já bych vás nejraději roztrhl.

M: Klid, klid. Šetřete si nervy, nepatří vám, ale široké veřejnosti.

E: Proč chodíte pěšky?

I: Protože nemám auto.

M: My jsme se neptali, máte-li auto. My jsme se ptali, proč chodíte pěšky.

I: Jak jinak bych mohl chodit?

E: Už vás máme. Nám nejde o chození. Vy nemáte vůbec chodit.

I: Tak co mám dělat?

E: Co má dělat! Já bych ho, kamaráda, nejraději roztrhl.

M: Klid, klid, neničte nervy, patříš široké veřejnosti.

E: Co máte dělat? Létat máte, pane, létat.

M: Tak a je to venku. Ulevilo se mi.

I: Co po mně chcete?

M: Jmenujete se Ikaros. Jako takový máte mít dávno sestrojena křídla z ptáčích per, slepených voskem, a poletovat sem a tam, jako to ptáče.

I: Proč bych to dělal? Já nechci poletovat sem a tam.

E: Tak se nemáte jmenovat Ikaros. Teď už je pozdě.

M: V zájmu veřejnosti jsme se rozhodli takto:

Ikaros Boleslav, bytem atd., odsuzuje se k zahájení sestrojování křídel v rámci létání. Za výbor pro blaho široké veřejnosti, podpis atd.

E: Jak dokazuje tento dopis a mnoho jiných dopisů, přeje si to veřejnost. A nejen přeje. Je to nezbytné pro její blaho. A proto jsme my tady. Toto rozhodnutí je závazné a neodvolatelné, uvědomte si to. Budete sledován. Za týden se nám přiletíte hlásit.

M: Vosk a pera si vyzvedněte ve skladu.

E: Vidíte, jak o vás pečujeme?

M: Můžete odejít, zatím.

(*E+M zatmít, I na předsceně*)

I: Ještě se učit cvrdlikat, ne?!

Z (*přichází*): Co říkáš?

I (*vezme ji kolem ramen*): Dostal jsem se k nějakým bláznům, chtějí po mně, abych létal. Výbor pro blaho široké veřejnosti.

Z: Výbor pro blaho široké veřejnosti? Poručili ti to?

I: Ano.

Z: Tak musíš létat. Je to pro blaho široké veřejnosti.

I: Je to blbost.

Z: Ale pro blaho široké veřejnosti. Musíš létat, jinak tě zničí.

I: Ale proč zrovna já mám létat?

Z: Protože jsi Ikaros.

I: Co by mi mohli udělat?

Z: Psst. Mohl by tě někdo slyšet. Mohou ti udělat hodně. Je to pro blaho široké veřejnosti. A já nechci, aby ti ublížili. Musíš létat.

I: Ty ses už taky zbláznila.

Z: Tiše.

POHÁDKA

Princezna se zlatou hvězdou na čele vede se za ruku sbledým andělem. Na věži se koňout točí,
 když to vidí, dolů skočí, pohádka začíná. Jak se vedli za ruce, tak říkali si slova.

Anděl mluvil andělsky, princezna zase královsky, když se slovo nepovedlo řekli si je znova,
 až bylo jak chtěli. Že se vedli za ruce - tak si rozuměli, tak si rozuměli.

Anděl křídly zamával, rázem byli o kus dál. Tady bylo lidí mnoho,
 ti se směli haha ho-ho, podívejte anďel je tu a má křídla kletu,
 ta jsou krásná, tatak mít - a že křídla neměli - začali ho bít.

Princezničko malá proč ses' tolik směla, když jsem byla anďela.
 Tvoje zlatá hvězda zlatou se být nezdá zbarvila se celá do běla.

Hebká nevinnosti nerozumíš zlosti, přeješ křídla anďeli
 máváš mu jak leťi jako všechny děti, nevíš snad že stojíš na zemi.

Tak vyhnali pohádku lidé ze své země, zase mě-li starosti a zas křičeli ve zlosti,
jenom dětem uhnízdil se v srdcích bílý pták. Ty však by-ly bi-ty,
lkdyž přišel tá-ta do-mů, že zka-zi-ly e-le-krický vlak.

(Ikaros stojí uprostřed, přicházejí A a P)

P: Já jsem Portos.

A: Já jsem Athos.

I: Nejste vy ten televizor?

A: Haha, televizor, no co myslíte, jsem ten televizor?

I: Já myslím, že nejste.

P: Proč myslíte, že není? Tady má knoflíčky, a ta bedna!

A: Nepleť ho. Ne pane. Nejsem televizor. Jsem mušketýr. A jako takový nemohu být televizor. Mám svou hrdost.

P: Mušketýrskou hrdost. Já to znám. Já jsem taky mušketýr. A nikoliv televizor.

I: A kde máte muškety?

P: Kde máme muškety? (*Opakuj několikrát*)

A: Nač muškety?

P: Ten chlap má pravdu. Kde máme muškety, jakožto mušketýři. My jsme to nedomysleli, veliký detektive.

A: No, nemáme muškety. Len tuná šabličky.

I: Tak stě šabličkáři.

P: Hej, šabličkáři.

A: Hej, spadla mi šablička, s vraného koníčka.

P: To byla sestřička, jak ti spadla s koníčka.

I: Vaše sestřička sedávala na koni?

A: To nebyla jeho sestřička, to byla prostě nějaká sestřička.

I: To byla zdravotní sestřička?

P: Ano, to byla moje zdravotní sestřička.

I: Vaše?

A: On s ní chodil.

P: Ano, na jízďárnu jsem s ní chodil. Viděla tam konfčka, bolely ji nožičky, sedla si na něj, a co myslíte, že udělala?

I: Spadla.

P: Vy jste ji znal?

I: Ne.

A: No proto, on je žárlivý.

I: A co byste rádi?

P: My jsme se na vás přišli podívat.

I: Prosím.

A: Co prosím?

I: Dívejte se.

P: Vy jste Ikaros?

I: Ano, vy mě znáte?

P: Jo.

A: Ne, on jen tak střelil. Vůbec vás neznáme, pane Novák.

I: Ikaros.

P: Aha, Ikaros, vidíte, že jsme vás neznali.

I: Už jste se podívali?

A: Ano.

I: Tak sbohem.

P: Počkejte, my po vás ještě něco chceme.

I: Co?

A: My si to musíme ujasnit. Počkejte chvíli, ano?

P: Co teď, veliký detektive? Že bychom se ho na to zeptali přímo?

A: Malý detektive, rozkaz zněl páléně vy-zvědět, a ne se ptát!

I: Haló, tak co je?

P: Jo, co byste dělal, kdyby vás někdo chtěl píchnout šabličkou?

A: Třeba Vaculík.

I: Neznám.

A: Vidíte, já taky ne. Kdoví, co je to za chlapa. Tak co kdyby vás Vaculík chtěl píchnout šabličkou?

I: Proč by mě Vaculík chtěl píchnout šabličkou, když mě nezná?

P: Právě proto, nezná vás a neví, že jste dobrý člověk. Chce vás píchnout šabličkou. Co byste dělal?

A: Nebo chce Vaculík někoho píchnout, nemůže ho najít, vy se mu namanete a píchne vás.

P: No, co byste dělal?

A: Já vám to řeknu. Vy byste se musel bránit. Jenže jak, když neumíte šermovat.

P: Aha, a jsme u toho. Vy se musíte učit šermovat, aby na vás Vaculík nemohl.

I: Nač mně bude šermování?

RECITATIV O ŠERMU

Kde nesta-čí řeč, ó ať promlu-ví meč, ó sex - ta,
kvar- ta a ještě kvin - ta, zle - va, zpra- va.
zas je-dna fin - ta, pro-tiv- ník se ka - cí
v prach sme-čem ó v le - dvi - nách.

I: Prosím vás, co chcete, já už jsem z vás úplně spletený.

E (*jako dítě*): Prosím vás, pane, nemáte dvacet halířů?
(*Ikaros hledá*)

E (*k A+P*): Jak to jde?

P: Skvěle, šéfe, už je spletený.

E: Chci být u toho.

A: Dobře. (*Nahlas*) Já, to je přece Honzík, Honziku, nestydíš se chtít od cizích pánů dvacet haléřů, co by tomu řekla maminka?

P: Já ti nasekám, co se do tebe vejde, a vejde se do tebe dost. (*Tiše*) Promiňte šéfe. (*Pohlavek*) A styď se!

I: Vy to dítě znáte?

A: No jo, dyť je to náš syn.

I: Syn?

A: Totiž strýček. Totiž teta... ne...

P: Synovec to je, takový synoveček, kluk nezvedený.

A: Tak kde jsme přestali? Tu máte šabličku.

P: Musíte stát rovně, hlavu vzhůru...

A: Ruku takhle.

P: Aby vás do ní Vaculík nemoh píchnout, darebák. Prosím. (*Přichystá se k výpadu*)

I: Já nechci.

A: Ale vždyť to nic není, to by svedlo i dítě, pojď sem, Pepičku!

I: Honzíčku!

A: No to je jedno, jeden sem pojďte.

I: On se Honzíček jmenuje Pepiček?

P: No a co je na tom divného? On je Pepiček příjmením. Tedy Josef. Jan Josef. Jeho maminka je Josefová.

A: To je taky naše dcera. Jako tady Karlík. My máme dcer! Tak, Frantíku, tady máš šabličku a ukaž pánovi, že to nic není.

(*Šermují, E to lechtá*)

P: No vidíte, jaká je to legrace.
 A: No je to něco, nic to není, legrace to je. S námi je vždycky legrace.

P: Až psina. Tady Verner je veselá kopa.
 Pamatuješ, Petko, jak jsi tomu pánovi...
 (Zalyká se smíchem)

PÍSEŇ SPORTOVNÍ

[„Text“ i hudba: L. Nekuda]

1. Prv-ní - - í Li-ga ko-pa-né. má dne-es -
 2. Za-čá -á - te-ek zá-pa-su je ve-e

- na po-ra-du - u u-tká - ní 1 u-tká - ní
 - tři čtvrtě na pět ří-í - dí ří-í - dí

1 Du- kla Pra-ha ZJŠ Br- no ve Br-né.
 hlavní rozhodčí Josef Šešul-ka z O- stravy.

3.V pá- te- ek - po-kra-čo- vá - ní bo- je - é

o ti-tu-l -ly- ý vpla-vá-ní, vpla-vá-ní

ti- tuldobyla Ha-vránková z Ko- ši- ce. 4. V osmém - tý- ý- dnu

sportky vy- hrá- á - va- a- jí čís- la

třicet-dva 1 o- sum- náct 1 dvě, pět, osum, tři- cet- de vět,

ko- nec zpráv. 1 Zprá- vy četli E- va Bí- lá a Jan Hus.

E (*přibíhá*): Šéfová!
M: Dělejte, že mě neznáte, maskuji se za kufr.

I (*k M*): Co tady děláte, paní?

E: To není paní, to je kufr.

I: Kuš, kluku.

M: Jsem vskutku kufr.

I (*je zblbnut tak, že ho to uspokojí*): Aha!

E: Šéfová, to vám neprojde.

M: Tak já budu koleje.

I (*došlo mu*): Co?? Kufr!!!?

M: Totiž koleje.

I: Baba tě poleje. Aha.

E: Šéfová, to vám neprojde.

I: Paní, jestli vy jste koleje, tak já jsem skřivánek.

VŠICHNI (*dychtivě*): A létáte?

I: Ne.

M: Jsem chytřejší, než jsem si myslila. Ne-
jsem vskutku ani kufr, ani koleje. Jsem
básnička. Zvonimíra Blankytná-Lunná,
jméno mé jediné.

I: A co byste ráda?

M: Přišla jsem se na vás podívat.

A: Pán se zrovna učí šermovat.

M: Skvěle, Adolfe, ty klučisko, vrať pá-
novi mečisko.

I: Vy kluka taky znáte?

P: Jistě, vždyť je to jeho snacha.

A: Tedy naše dcera.

P: Adoptovaná. Trochu.

A: Ano, naše pohozená dcera.

P: My jsme si s ní házeli, když byla malá,
a někam nám zapadla, mrška.

A: A teď heleme, je z ní básnička jedna
báseň. No, obejměte se s bratrem.

M: Shledání s bratrem. Ach ano. Shledání
po meči, mám inzerát, totiž inspiraci.

Bratr a meč a meč, meč.

Leč není to leč?

Kleč! A breč!

Čo!

Slzičky, slzy,

javor zelený.

Bratr a meč,

mé potěšení.

Deběch já věděla,

pole poléčko.

Budu-li tvojí

galánečkó.

M: Pane Ikaros, jak se jmenujete?

I: Ikaros.

M: Tušila jsem to. Myslím, že se do vás
zamiluji. Ikaros, jak vzletné jméno!

A: Ano, jako vaše básně.

K: Krásně.

A: Co prosím?

M: Nic, sprádám rýmy. Vzletné jméno.

Vy byste měl létat.

(*Všichni ztuhnou*)

M: Vy byste měl létat.

I: Prosím?

M (*přestává hrát*): Vy byste měl létat.

Vy musíte létat. Chce to veřejnost.

VŠICHNI: Ano.

M: To jsou moji lidé. Totiž naši. Měli za
úkol vás sledovat, jak pokračujete s vý-
robou křidel, případně pomoci tu slo-
vem, tu skutkem. Všichni na tom mají
zájem, jen vy ne. Oni obětují svůj vol-
ný čas, způsob, osobu, číslo, a pro vás
je široká veřejnost vzduch. Pane, já
jsem se spolu s širokou veřejností roz-
hodla: Vy musíte létat. Chce to blaho
široké veřejnosti.

DAV: Ano!

I: Opravdu to chcete?

DAV: Ano!

I: Co z toho budete mít?

DAV: Ano!

M: Blaho.

DAV: Ano!

I: Ale já nechci létat.

DAV: Ano!

I: Já budu chodit, jo?

DAV: Ano!

M: Blbci! Ne!

DAV: Ne!!!

M: A vy nedemoralizujte širokou veře-
jnost sugestivními otázkami. Veřejnost si
to nenechá líbit! Ano!

DAV: Ano!

M: Ano!

DAV: Ano!

M: Budete létat? Musíte!

DAV: Ano!

I: Ano.

(*Tma*)

HLAS: Boleslav Ikaros si z popudu dnes
již zrušeného Výboru pro blaho široké
veřejnosti sestrojil křídla z ptačích per
a vosku po způsobu starořeckého bájně-
ho Ikara. Boleslav Ikaros se pádem ze
stometrové výšky zabil.

UPROSTŘED STÁL

1. Uprostřed stál, já chtěl jít dál, neboť mám rád
 2. Pak zavolal, ni o krok dál. Dál ne-ní nic

zi-mu či chlad, tak chci jít dál, on vprostřed stál.
 oč by jsi stál, svůj bí-lý vlas mi u-ká - zal.

3. Ta-dy je stín, ni chlad, ni žár, zde mí-sto tvé,
 4. Řek' jsem chci tam, sám ro-zum mám, tam je snad žár,

věř mi, jsem stár, ty nesmiš dál, bys' lito - val.
 zde však jen stín, tam je snad chlad, zde jen ten stín.

5. Ty'sto let máš, já mám však miň, já nechci střed,
 6. Snad za sto let vrátím se zpět, řeknu měi recht

já nechci stín, ted' puš' mě dál, bys nezmeškal.
 tehdá ten děd, za sto let snad, ted chci však dál.

7. Já šel jsem dál, on za-má-val a pak si sed
 tam do-pro-střed, on za-pla - kal, já šel jsem
 dál, já šel jsem dál, já šel jsem dál.

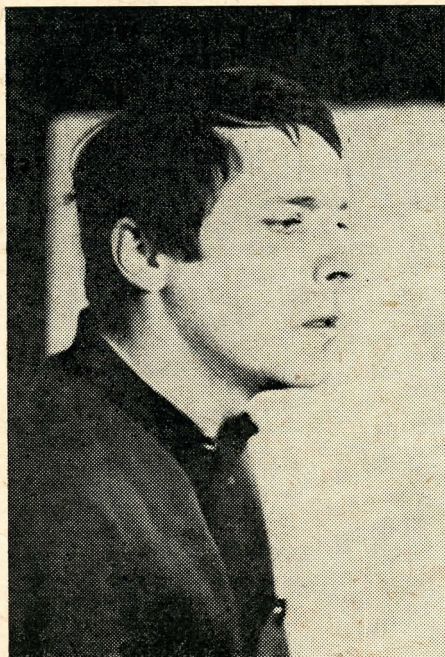
P: Teta Agáta by řekla, že to byla tragédie, ale ona je tetička od té příhody se strýcem Agátem trošičku pesimista.

A tak obraťme další list, na němž čteme: Příběh Sysifův.

PŘÍBĚH ČTVRTÝ

C: Podívej, kam se ten člověk šplhá?
A: Leze na velkou horu. Jde hledat živou vodu. Třeba.
C: Leze na velkou horu. Jde hledat zahradu zapomnění. Možná.
A: Hej, člověče, kam lezeš?
E (*leze po štaflích*): Na velkou horu!
C: A kdy se vrátíš zpět?
E: Nevrátím se, musím pořád nahoru.
HLASY: Bravo!
A: Hej, člověče, odkdy lezeš na velkou horu?
E: Od chvíle, kdy jsem se narodil. (*Podivení*)
C: Co budeš dělat, až vylezeš na velkou horu?
E: Tam zemřu!
A: Proč? Co tvůj život!
E: Velká hora je můj život.
HLASY: To jsi řekl krásně, vydrž!
C: Hej, člověče, jaké je tvé jméno?
E: Sysifos.
A: Blázně! Víš, že tvoje pouť je marná?
C: Leze na velkou horu. Jde hledat živou vodu. Třeba.
A: Leze na vysokou horu. Jde hledat zahradu zapomnění. Možná.
C: Hej, Sysife, jak jsi daleko od úpatí?
E: ...nevím!
A: Hej, Sysife, jak jsi daleko od vrcholku?
E: ...nevím!
HLASY: Kupředu, Sysife, nahoru!
C: Pojď zpátky, Sysife!
E: Nemohu, prohrál bych život!
(*Povzbuzující výkřiky*)
Pomozte, pomozte mi nahoru!
HLASY: Vydrž, jsme s tebou, Sysife! Jmé-
nem občanského výboru č. 6 ti držím
palce, sláva!
C: Leze na velkou horu. Mám strach, že
živá voda na vrcholku pro Sysifa vy-
sychá.
A: Leze na velkou horu. Bojím se, že za-
pomene na zahradu zapomnění. Zavolej
na něj, kde asi je?
C: Zavolej raději ty, leze nahoru, nebo
dolů?
A: Sysife, kam lezeš?
E (*neodpovídá*)

A: Hej, Sysife, kam lezeš?!!!
E: Do pr... (*sejde dolů*)... pardon.
C: Teta Agáta by řekla, že to byla tra-
gédie. No, ale tetička je od té příhody
se strýcem trošičku pesimista.
(*Hudební předěl „Lásko, bože, lásko“.*
Všichni na jevišti. Scéna: Kupé ve vlaku,
po několika větách se vydělí dvojice a
pokračuje na předscéně dialogem.)
A: Je zde volno?
C: Částečně volno a částečně nevolno.
Zejména těm, kteří jedou čelem ke smě-
ru jízdy.
A: Chápu, točí se jim hlava.
C: Taky, ale hlavně musejí se dívat na
ty, co jedou zády ke směru jízdy.
A: Nebude vám vadit, když si sednu? Tak
já si sednu, teda. Já bych nerad, není
to něčí místo?
C: Moje ne, já mám svoje pod sebou.
B: Tady bylo volné místo? Že jste mi ne-
řekli, pánové, já hledám místo pro
dceru.
E: Jestli ho zde nenechal ten myslivec?
F: Otcitě ho zde nechal ten myslivec.
B: Apropó, když jsme u myslivců. Před-
stavte si, četl jsem v novinách, že mys-
livci měli podzemní odstřel. Pánové, chá-
pu potíže v zásobování. Ale tážu se:
„Proč právě myslivci?“
A: Je lehké říkat: „Proč právě myslivci?“
Avšak máte jiný návrh? Můžete říci, kdo
tedy? Mají se snad střilet pekaři, anebo
nějací jiní, úplně nevinní lidé?
B: Co to znamená, úplně nevinní lidé?
Chcete tím snad říci, že myslivci jaksí...
A: Podívejte, v případě úplně nevinných
lidí hned víme, na čem jsme. Jsou prostě
úplně nevinní. Avšak můžete se za to
zaručit u myslivců? Vidíte. Proto bych
nekladal otázku takto: „A proč právě
myslivci?“ Nýbrž: „A proč ne mysliv-
ci?“ Já se naopak domnívám, že mys-
livcům se tím prokáže veliká čest. Sta-
nou se povoláním hrdinů. Ti nejlepší
z nich budou moci stanout a zvolat:
„Kdo na moje místo?“ A pak, díky jim
bude zachráněno mnoho jiných lidí.
C: Rozumím. Jenže co když najednou ně-
kdo přijde a položí otázku takto:
„A proč ne pekaři?“

A: I to se může stát. Pak se kolo dějin otočí a budou zase pekaři povoláním hrdinů.

E: A co když někdo řekne: „A proč ne zubaři?“

A: Kolo se otočí a budou zubaři povoláním hrdinů.

E: A co když někdo řekne: „A proč ne mlíkaři?“

A: Tak budou mlíkaři hrdinové!

B: Zeptá se taky někdo: „Proč právě mlíkaři?“

(Přehrají se na dialog)

A: Bude se bát, aby se ho někdo nezeptal: Poslyšte, vy jste mlíkař?

C: Nejsem.

A: Tak jděte po svejch. A vůbec, čímpak jste?

C: Mlynářem!

A: Tak pozor: „A proč ne mlynáři?“ — toho se budou bát. Koukejte, stejně to

ale s těmi pekaři nějak vulgarizujete. Copak víte, jestli ti myslivci za to opravdu nemohou?

C: Ano. Za co?

A: Za ty nepořádky tady kolem.

C: Za jaké nepořádky tady kolem?

A: No přeci leccos není, jak by mělo. Cožpak to nevidíte?

C: Nevidím.

A: Jakto?

C: Asi jste si nevěšiml brýlí.

A: A, brýle. Tak vy se na to díváte růžovýmá brýlema a myslíte si, že jste mě chytil. Že jsem tady mluvil o nepořádkách kolem. Jenže vy taky nejste čistej. Kdo tady pochyboval o správnosti odstřelu myslivců? Vy! A kdo tady věřil ve správnost tohoto rozhodnutí, na základě jedné novinové zprávy? Já. Tak vidíte.

C: Nevidím.

A: No jo, máte ty brýle.

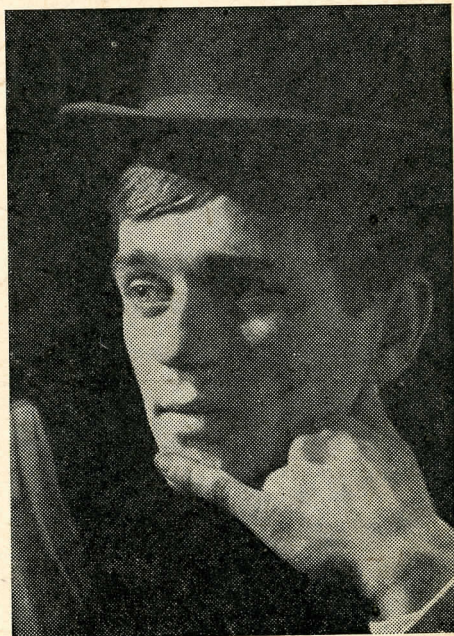
C: Jsem slepý. *(S trumpetou)*

A: Promiňte.

C: Jsem slepý houslista.

A: Cože?

C: Jsem slepý houslista.

Na hořejším snímku Petr Paprstein (foto Ležoň), dole Pavel Veselý (foto Gabčan) v čekání na Agátu

A: Snad kolik nás bylo?

C: No jo, ale teď vidím, že nás spíš nebylo, než bylo. A jednou, bylo to takhle ráno, brzy ráno, slunce hrálo a přišla sestra.

A: Na svět.

C: Co... na svět?

A: Že přišla vaše sestra na svět.

C: Jak to, přišla na svět?

A: Narodila se vám sestra!

C: To přišel telegram?

A: Ne tedka, tehdá! Takhle brzy ráno, slunce hrálo a přišla sestra, jste povídal.

C: A přišla do sednice sestra a povídá...

A: Jo, tak vy jste měl ještě sestru?

C: Poslechněte, co je na tom divného, že já měl sestru? Pořád něco máte, vás to nebaví, že ne?

A: Ale baví, jenže jste o ní prve nemluvil.

C: Tak přišla do sednice a povídá...

A: Co povídá?

A: Houslista?

C: Ano, houslista.

A: Tak k čemu máte trumpetu?

C: Cože?

A: K čemu máte trumpetu?

C: Pojdte sem, prosím vás. Vy říkáte, že v této ruce držím...

A: Trumpetu.

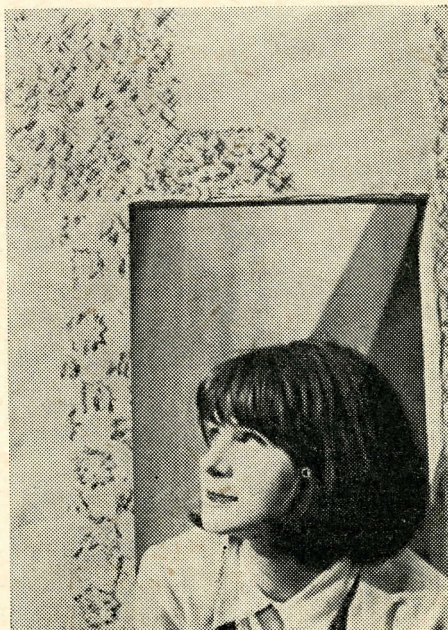
C: Trumpetu. Já to věděl. Já to tušil. Do-volte, abych vám vyprávěl své curriculum vitae, jak říkal můj otec latiník... nebo lakýrník... no. Můj otec měl mnoho dětí. Mého bratra a mne.

A: Tak to jste dva.

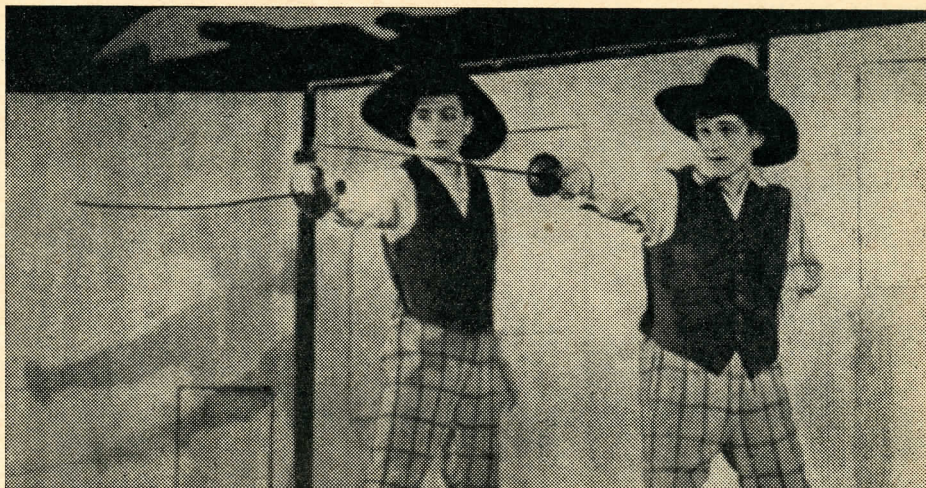
C: Jak to, dva? Bratr a já — to jsme dva?

A: Ano, dva.

C: Vidíte, a já si dycky myslel, kolik nás nebylo.

V Čekání na Agátu nahoře Petr Paprstein, na dolejším snímku Zuzka Majvaldová (foto Gabčan)

Luděk Nekuda s Pavlem Veselým při písni o šermu; foto Ležoš

C: Teď jsem vás napnul, co, hádejte, co povídá.

A: Dobrý den.

C: Dobrý den. (*Ohlíží se*) Někdo přišel?

A: Vida, tak jsem skoro uhodl.

C: Co?

A: Že říkala: Dobrý den a přidala — Někdo přišel?

C: Vždy to jsem říkal já, přeci.

A: Tak vy jste byl v sednici, ona přišla a vy jste říkal: Dobrý den, někdo přišel?

C: Kde jsem přestal. Ona přišla a povídá, že našla dudy. A to byl ten osudný okamžik. Můj staříčkový otec vstal a říká mi: Dudy, dudy, doprovody, budeš muzikantem. Tu máš housle a jdi do světa. Přitom mi podal tuhleto trumpetu. Ach jo. Trumpetu. A já se divil, když jsem ničil sedmý smyčec, proč housle nehrají. Tehdá mi můj otec lhal. Byli jsme chudá rodina, na housle nebylo. Dal mi tedy tuhleto trumpetu. Lhal mi chudák i tehdy, když říkal: Tu máš, hrej si, kohouta. Nebyl to kohout, byly to zápalky. Vložil jsem si jeho slova příliš po svém a za chvíli byl kohout, ale na střeše a červený. Juj, veselo v Kyjově bývalo, veselo v Kyjově bude.

Nakonec si všichni lehli popelem. Zůstal jsem sám jako tele na nová vrata a myslil jsem si, že jsem slepý houslista. A já jsem zatím slepý trumpetista. Jak to vysvětlím přátelům?

A: Pohnul jste mě. Musel jste mít těžký život. A nezdá se vám, že vinu na tom nesou částečně myslivci?

C: Myslíte?

A: Cožpak vás v útlém mládí nevyhnali z panské obory, kde jste sbíral roští na trochu toho ohně?

C: Ani nevím, vy myslíte, že jo?

A: Cožpak netrestali pana otce za občasný lesní pych?

C: Asi ano.

A: A pak, globálně vzato, ubude myslivců, přibude zvěřiny pro naše děti.

C: Jste ohleduplný.

A: Taky. Ale hlavně vám chci ukázat, abyste si uvědomil, že nesmíte říkat: „A proč právě myslivce?“ Vždyť vy sám jste určitě tušil, že s těmi myslivci není všechno v pořádku. Tak.

C: Myslíte, a copak?

A: Pořád myslíte, myslíte. Chci zachovat zdravou kůži. Nejsem blázen, vy, vy, myslivče!

JDE ZA MNOU STÍN

(Text: P. Ullmann)

Cmi Jde za mnou stí - n *Cmi* Já nevím či

C *G* *C7* *Cmi* snad jenom tuší, v či tvá -

C *C7* *C7* *Fmi* á - f světlo vrhá la - la. Mů - že to být

C7 *Fmi* *Fmi* *C* *G* *C* *Cmi* dívka má a - ne - bo zcela ne - zná - má a - nebo muž, -

Cmi *C* *G7* který má - v kapse nůž la - la -

C7 *Cmi* *Fmi* *Cmi* *Fmi* *Fine* Člo - věk člověku člověkem, tak proč ve strachu

Cmi *G7* *Cmi* *Cmi* *Fmi* *Cmi* odvěkém mám stále chodit. A tak te - dy v každém z nás

Fmi *Cmi* *Fmi* *Cmi* pří - či - na by ne - byla, kdy - by nebyl bratr Kain

Cmi *G7* *Cmi* *Cmi* zabil bratra A - be - la. *Vokál o nástroje unis.*

D.C. al Fine

(Znovu kupé. Sysifos jako myslivec)

E: Je zde volno? Nebude vám vadit, když si sednu? Tak já si sednu.

M: Apropó, pánové, už jste to slyšeli o těch myslivcích?

(Všichni významně pauzují)

Z: Když si představím, že takovou dobu jsme jim všichni důvěřovali, dostávám závratě. Chodili jsme se zavřenýma očima.

M: A nemohou si stěžovat, měli se tady mezi námi dobře, docela klidně jsme je nechali, aby si stavěli ty svoje myslivny.

Z: Dokonce měli povoleny dny myslivosti. Je to hrůza, pomyslení, že se scházeli v těch myslivnách a o dnech myslivosti si jen tak, naprosto nekontrolovaně, kdovíco mysleli.

M: Někteří jsou docela hezcí, co myslíte?

Z: Promiňte, ale jsem už tak daleko, že se mi daří nemyslet. A je to rozumné opatření. Je mi tak nějak lehčeji.

M: Jak jste šťastná. Mne ještě občas pronásledují myšlenky. Věřte mi, jsou to strašně chvíle. Obvykle mi ale stačí pomyslet, jak skončí každý mizerný myslivec, a hned je mi lépe.

Z: Víte, ale v jejich přítomnosti je mi velmi těсно. Jsou poněkud zamlklí a nikdy nevíte, co si myslí.

E: Prosim vás, už byla Břeclav?

M: Co si to dovolujete, nikdy jsem vás neviděla.

E: Říkám, už byla Břeclav?

M: Žádné násilnosti, nemám s vámi nic společného. To je hrozné, jak si lidé dovolují.

(Odchod obou žen nechat doznít. Do toho naturalistický nástup P)

P: Pánové, slyšeli jste, nikdo ho nezná. Najednou. Najednou ho nikdo nezná. Co je to s nimi, že nepoznávají své

bratry, své známé, manželky, milenky! Proč určují — ty jsi dobrý a ty jsi špatný, ty žij, ty nežij. Viděl jsem toho člověka, toho s flintou, ano, toho myslivce, viděl jsem ho, když lezl na velkou horu, když zápasil o velkou věc, o svůj život. Říkal: „Musím nahoru, nevrátím se zpátky, velká hora je můj život.“ A pak najednou dost, došly mu síly, byl na to sám a volal: „Pomozte mi nahoru!“ a lidi se na něj usmívali a křičeli: „Bravo, jsme s tebou, Sysife, nahoru!“ A stáli s rukama v kapsách. Řekněte mi, na co asi lidi myslí, když křičí: „Sláva, bravo, jsme s tebou.“ Viděli jste ho přece sami, a teď, teď ho nikdo nezná. Pánové, pomozte mu nějak, chudák Sysifos.

(Ukloní se a couvá dozadu)

P *(civilně)*: Tak řekněte něco.

A: Stačí, dohrál jste svůj výstup, můžete odejít. Nesluší se, abychom obecnostvo zarmucovali touto smutnou historií.

P: A co Sysifos?

C: Haló, pane Vybíral, potřebujete ještě nějak pomoci?

E: Ne, už ne, děkuji.

(Uklona všech a s nadhledem zpívat druhou část „Stinu“)

Když člověk člověku člověkem
Tak proč ve strachu odvěkém
Mám stále chodit
A tak tehdy v každém z nás
Příčina by nebyla
Kdyby nebyl bratr Kain
Zabil bratra Abela
Jde za mnou stín
Já nevím čím
Snad jenom měsíc tuší
V čím tvář světlo vrhá
Může to být dívka má
Anebo zcela neznámá
Anebo muž který má
V kapse nůž

K O N E C

Kovbojka

BEDŘICH
ZELENKA

(U stolku hrají karty Křížový Pete, Zrzavý Jim a Pobožný střelec. Za barovým pultem mixuje Barman.)

PETE: Dejte mi ještě jednu kartu, Zrzavý Jime!

JIM: Tady je, Křížový Pete! *(Plácne kartu na stůl)* He he!

PETE *(stranou)*: Proklatě! Není to ona! Ale nesmím to dát na sobě znát. Jsou to vybraní padouši.

(Spoluhráčům) Výborně, hombré! Sázáím další fiňary! *(Cinkne mincí na stůl)*

JIM: Co tomu říkáte, Pobožný střelče? *(Cinkne mincí na stůl)*

Jistě nezůstanete ve své západní shovadlosti pozadu?

STŘELEČ: Všechno je v rukouch bůžích. Mám lepší eso se sedmou.

JIM: Počkejte, to je zase v licitovaným mariáši. Neblbněte nám hlavu. Hrajeme kovbojskej pokér.

STŘELEČ: A tak to jo. Tak mi dejte červený eso a já vás nechám eště letos naživu.

PETE: Tak moment, bój. To nepude, páč červený eso mám já!

(Stranou) Hergot, teď jsem se podřek! *(Spoluhráčům)* Jenže to nikdo netuší, že ano! Nebo snad tuší?? *(Sahá po pistoli)*

JIM: Ale jděte, Křížový Pete! Vždyť jsme úplně blbí, vidte barmane?

BARMAN: Ovšem, ovšem, prosím. Připočítávám si dolar za křivě svědectví. Ujišťuji vás, Křížový Pete, že pánové nemají shůry dáno.

STŘELEČ: No vidíte, a v apatyce to nekoupíme!

JIM: Páč tam maji tehle tejden sanitární den!

PETE: To mě uklidňuje, žentlmeni. Zrzavý Jime, dejte mu kartu. Ale ňákou poznamenanou, ať víme, na čem jsme!

JIM: Já mu dám tadyhle tu pikovou trojku a je to, né?

STŘELEČ: U svatě Voršily, copak je to asi za kartu? Jsem napjat jako před volbami!

PETE: Hele, vešel cizinec.

CIZINEC *(vchází a jde k barovému pultu)*: Gód evenynk, gentlemen!

JIM: No jo, špatně vyslovuje, to bude zřejmě cizinec, hoši!

PETE: Proklatě, to by zde mohlo dojít k přestřelce! Já to znám z českéjch filmů!

STŘELEČ: Všechno je v rukouch bůžích.

CIZINEC: Mohl byste mi nalít, barmane?

BARMAN: Velmi rád, cizinče. Co to bude, prosím? Něco přechodně zlevněného?

CIZINEC: Jednu malou sodovku.

JIM *(vstal jako ostatní od stolku)*: Koukám, cizinče, že máte do žlabu proklatě vysoko!

CIZINEC: Co je vám do toho? Jste snad sociální důvěrnice?

JIM: Nikdy. Na to mám příliš měkké srdce. Odkud přicházíte?

CIZINEC: Z ranče dvě nuly v estrádním kroužku.

STŘELEČ: Pámbu s námi.

PETE: Ten ranč znám. Tam mají nízkou jednotku!

CIZINEC: Udělal byste lépe, kdybyste se staral o své zelené pláň, domorodče!

JIM: No vida, a už je to tady. To je urážka, cizinče!

PETE: Ano, jděte po tom, é... po tento...

JIM: Počkejte, nepleťte ho. Jděte po pistoli, cizinče!

CIZINEC: Kam, prosím?

PETE: Po pistoli, vy tunto!

JIM: To je tadyhle tó, jak se vám to tady vyzývavě kejvá.

CIZINEC: A ták, ano, hned to bude, kavaléros. *(Pokouší se otevřít pouzdro pistole)* Ale já to nemám nabitý, pánové!

PETE: Kaňonem takhle k večeru!
STŘELEEC: Neklejte tak bezbožně, Pete.

Proč to nemáte nabitý, cizínče?

CIZINEC: Páč máme manko v patronách.
Náš skladník vyměnil střelivo za lidové vozítko.

PETE: Doufám, že jste ho na místě zastřelili jako kojota?

CIZINEC: Chtěli jsme, jenže jsme neměli čím. Tak jsme ho na místě zvolili kulturním referentem.

STŘELEEC: Boží mlýny melou rychle, ale po našem!

JIM: Tak vytáhnete tu pistoli, nebo né?

CIZINEC: Já bych jo, pánové, ale já to mám na zips. Nějak se mi to jako obvykle zaseklo.

PETE: Ukažte...? (*Pokouší se cizinci pomoci, marně*) No jo, to je holt import, ze zámoří! Tady je to napsaný: Made in Cze —

JIM: Zadržte, Pete! Jsme zabijáci. Neděláme komunální satiru!

BARMAN: Tak co bude s tou přestřelkou, pánové? Já už dal do plánu adaptaci!

STŘELEEC: Bůh s námi. To to zas bude dva roky zavřený.

BARMAN: To se nedá nic dělat, bójs. Nejbližší provozovna U šilhavýho supa v Mexický Lhotě. Jezdí tam autobus USAAD.

PETE: Nejde to. Helejte, nechte ten zips a barman vám půjčí svou bouchačku. Vidte, barmane?

BARMAN: Samozřejmě. (*Podá cizinci pistoli*) Náš zákazník — naše mrtvola.

JIM: No vidíte. Děkujem. Tak stfelte, pse!

CIZINEC: Ten pes vám přijde draho, neb můj kolt zašteká! (*Dvakrát vystřelí*)

PETE: Hm. To vám šteká bibě. Vy jste neprodělal odborné školení?

CIZINEC: Ale jo, teď zrovna do jednoho chodím.

JIM: No a? Tomuhle říkáte střelba vod boku?

CIZINEC: Když my tak daleko eště nejsme! My teprve probíráme Sever proti Jihu.

STŘELEEC: Ubohý hochu. To máte před sebou ještě sedum historických krizí.

CIZINEC: Osum. Já se zejtra rozvádím.

BARMAN: To není krize, to je reforma!

JIM: Hele, kluci, já něco procedím skrz zuby, jó?

PETE: Proceďte, Zrzavý Jime.

JIM: Pozor, bandýdos, jde sem šéf!

BARMAN: Cože? Sám majitel ranče Rozmazané H?

ŠÉF (*vejde a třikrát vystřelí*): Chyťte se stropu, skunkové!

PETE: Jime, řekněte honem něco nenápadného!

JIM: Helou, cizínče, jak jste na tom u vás se silážením kukuřice?

STŘELEEC: A jak plánujete sběr papíru?

ŠÉF: Hoj, mě neoklamete falešným předáváním zkušeností, chuligáni! Jak to, že se v pracovní době flákáte v krčmě U nadnormativní zásoby?? Kdo u všech dasů hlídá má stáda západního skotu?!?

STŘELEEC: Žádný strach, šéfe. Dneska je tady brigáda z Ňujorku!

Talent

JAN
JÍLEK

U nás v Rapotíně oslavujeme každou chvíli něco. Tak zrovna nedávno jsme oslavovali, že na Hromnice musí skřivan vrznout... a zmrzl při tom jeden náš talent. A zrovna ten největší.

Za největší talent v dějinách nebyl

v Rapotíně považován ani Gogh, ani Rafael. Ani tajemník národního výboru. Ale K. Pecha. Malíř. Pokojů a písma. Napsal někde: „HOSPODA“. A pod to velkým písmem: K. PECHA. A na hřbitovy psal: „Tak bylo vždy a bude a nic ti platno

není, i kdybys oči vyplakal. K. PECHA.“
A čísla domů: „19. K. PECHA.“ Vypadalo to, jako kdyby si ten Pecha všechny ty nápisy a čísla domů v širokém okolí vymyslel sám, nebo jako by byl jejich majitelem. Ještě stačil napsat na kravin: „KRAVÍN. K. PECHA.“ Potom už ho znárodnili. Udělali chybu. Tím okamžikem měl pro sebe víc času a začal malovat obrazy: „Nanebevstoupení Bílé paní v zříceninách místního hradu. To vše podporované řvoucím jelenem. K. PECHA.“ Po připomínkách osvětového inspektora se tytéž obrazy jmenovaly: „Lid, podporován řvoucím jelenem, vyhání zámeckou paní. K. PECHA.“ Tento obraz si

osvětový inspektor koupil. Při každé příležitosti tvrdil, že přiznává práci podíl na polidštění opice. Mnohými orgány byl osvětový inspektor považován za inteligenta. Lid podle něho posuzoval inteligenci. Inspektor pořádal v rámci lidové tvořivosti výstavy Pechových obrazů. Lid řvoucí jeleny kupoval. Inspektor i Pecha dostávali peníze. Za tu práci. Pro ten lid. Usoudil jsem, že pracovat pro lid je výhodnější, než pracovat jako ten lid. A tak, přestože i já přiznávám práci její podíl na polidštění opice, nemám rád myšlenky a práci, která zase z těch lidí dělá ty opice.

(Z pořadu DJW ZKRATKY)

PÍSNÍČKY BEZ NOT

VIDÍM TVŮJ STÍN

hudba: Miroslav Kefurt

slova: Jan Schneider

Vidím tvůj stín,
jak splývá s mým,
v měsíční noci,
stříbrná zář
barví tvou tvář,
vzniká v nás pocit,
jako když se na všech věžích
nejednou hodiny zastaví,
usíná čas
a tvůj stín
splývá s mým.

Po nebi vůz,
veliký vůz
plný snů jede,
chtěla bych s ním,
můžeš sen mít,
ten sen nás vede,
po tak dlouhém políbení
do očí oči se zahledí,
usíná čas
a tvůj stín
splývá s ním.

Já nevím, na co myslíš,
já nevím, o čem sníš,
však vím, že stín
se stínem mým si poví
mnohem víc než slova.

Vidím tvůj stín
loučí se s tvým,
ráno den vítá,
sluneční zář
barví tvou tvář,
v parku již svítá,
a najednou na všech věžích
konce snů hodiny odbíjí,
odešel čas,
kdy tvůj stín
splýval s mým.
Noc odešla s ním.
Noc odešla s ním.

SPÍM

foxtrot

hudba: Jiří Šlitr
slova: Jiří Suchý

Omluvte mě, prosím vás,
nemám ani trochu čas,
teď spím, teď spím, teď spím.

Počkejte, až ráno zas
probudí mě slunce jas,
teď spím, teď spím, teď spím.

Kromě mého snění
nic tu pro mne není,
všechno kolem v mlze mizí,
i mé ruce jsou mi cizí.

Nevím, je-li noc či den,
nevím, kde se vzal můj sen,
jen vím, že spím, že spím.

Když mi nikdo nebrání
beru prášky pro spaní
a spím, a spím, a spím.

Nezlobte se, prosím vás,
jestli nemám dobrý hlas,
když spím, když spím, když spím.

Možná, že jsem moc snil,
neboť se mne zmocnil
něco jako pocit
že tu hraje tisíc klarinetů.

S nimi zpívám ze všech sil,
aby kdekdo pochopil,
že vím, že spím, že spím.

Nevím, kde se ocitnu
v tu chvíli, až procitnu,
nevím, kde spím, kde spím.

Vím jen, že můj sen
se mi nezdá tady na zemi,
kde spím, kde spím, kde spím.

Někde v nekonečnu
vysnil jsem si slečnu,
od té doby spím jen pro ni,
ba i s ní a sním jen o ní.

A tak znovu prosím vás,
omluvte mne, nemám čas,
teď spím, teď spím, teď spím.

LOUDÁ SE PŮLMĚSÍC

hudba: Reuart — Sigman
český text: Rostislav Černý a
Jiří Štaidl

Loudá se půlměsíc,
loudá se oblohou,
stíny zem líbají
a moje rty tvé nemohou.

Loudá se půlměsíc,
loudá se oblohou,
a já chci tím jen říct,
že v lásku nevěřím.

Měsíc dá celou půl
malé Polárce kvůli,
nevěřím, nevěřím,
že jsi měl mě rád,
dát srdce půl jsi nedokázal.

Loudá se půlměsíc,
loudá se i můj stín
• | že v lásku nevěřím.
• | a já chci tím jen říct,

KRAJINA POSEDLÁ TMOU

hudba: Jiří Šlitr
slova: Jiří Suchý

Krajina posedlá tmou
vzpomínky do sedla zvou
nutí mě vrátit se tam
kde budu na věky sám
kde místo úsměvů tvých
čeká jen řada snů zlých
a místo lásky nás dvou
krajina posedlá tmou

Když západ v očích ti plál
s tebou jsem naposled stál
i když jsi čekala víc
přijel jsem tenkrát ti říct
že mám tě na každé pád
jedinou na světě rád
a pak jsem zase jel dál
a západ v očích ti plál

Proč jsem se vracel tak rád
proč jsem měl touhu se smát
když cestou řekli mi Joe
ta nikdy nebude tvou
že láska mizí jak dým
to dneska proklatě vím
jedno však musím se ptát
proč jsem se vracel tak rád

Krajina posedlá tmou
krajina posedlá tmou
krajina posedlá tmou

ROZTOULANÝ DEN

Píseň z televizního cyklu „Písničky na zítřa“

Hudba: Jiří Baur a Vlastimil Hála

Text: Bohuslav Nádvořník

Moderato

Dneska nechci zůstat sám, čtyřem stěnám u-tí-kám, dnes-ka
roz-tou-la-ný den, sa-mo-ty jsem pře-sy-čen. mám dnes
nechci zůstat sám, čtyřem stěnám u-tí-kám, musím ně-kam
roz-tou-la-ný den, sa-mo-ty jsem pře-sy-čen, na ner-vy jde
me-zi li-di jít. Mám dnes
ti-cho i ten klid.
Chci slyšet rá-mus u-lic, davem se pro-dí-rat, pak s někým
o čem-ko-li, při hud-bě po-ví-dat. Hlav-ně
nechci zůstat sám, jdu a je mi jedno, kam, hlavně nechci zůstat
sám, jdu a je mi jedno kam. Táh-ne mě to
me-zi li-di ven, me-zi ta-ko-vě, kteří
ja-ko já mají ta-ky dneska roz-tou-la-ný den.

© Státní hudební vydavatelství, Praha 1964

DOBŘÍ VEČER, BLUES

Blues z vítězných písniček soutěže

„Hledáme písničky pro všední den“

Hudba: Jan Hammer ml. / Text: Jaromír Hořec

Tempo di blues

F9 E^b9 F9 E9 E^b9 E⁴9 F9 E^b9

Přišel ve-čer v černým pře-vleční-ku, sto-jí za dveřmi a

F9 E^b9 E9 F9 B^b9 A^b9 G^b9 A^b9 B^b9 F9 E9

stiská kliku, první světla tmou se po ul-licích rozběhnou.

E^b9 C7 F9 E^b9 F9 E9 E^b9 E9 F9 E^b9 F9 E9 E⁴9 F9

Noc mi podala svou navštívenku, někdo a-le če-ká ještě ven-ku,

B^b9 A^b9 C7 F9

kdo to mů-že být půjdu mu ven rychle o-tevřít

B^bmi7 E^b7 A^b A^bmi7 D^b7 G^b

Je tam někdo, kdo je strašně známý, kdo mu-sí být dneska večer s námi,

E^bmi6 F7 E⁴ A^b Fmi D^b7 C7/5#

je to mo-je blues, do-brý ve-čer, mo-je blues!

F9 E^b9 F9 E9 E^b9 E9 F9 E^b9 F9 E^b9 E⁴9 F9

Pojď a zůstaň u nás dneska přes noc. za-žeň smutek, sa-mo-tu a nemoc,

B^b9 A^b9 C7 F B^b

ty to dovedeš, jen ty to dovedeš. . Dobrý večer, mo-je

G^b B^b G^b B^b

blues, dobrý ve-čer, dobrý ve-čer, mo-je blues.

© Státní hudební vydavatelství, Praha, 1964

Jan Pěta

Příběh nelokalizovaný

že bys nebyla
že bys sáhla po učebnici platonologie
že bys došla jako housky v prodejně
pečíva

zlobím se velice
smí se to takhle schovávat

že by tě oděli šatem malomocných
že by zbyla jáma po mamutech
že by ti jejich kosti chutnaly
že by byl přece jenom konec u všech
pohádek

zlobím se velice
už dávno šediví strakatá paví oka
stonožka přeběhla větev
lampa je už zase lampou

že bys nebyla
že bys sáhla po učebnici platonologie
že bys došla jako housky v prodejně
pečíva

zlobím se velice

vrať se

Snímek Jiřího Červeného z představení pražského souboru Ekonom Krvavý Bill a viola Miloslava Švandrlíka

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo
Školství a kultury
v nakladatelství
Orbis, n. p.,
Praha 2, Vinohradská 46

Redakce
Repertoáru malé scény
a Amatérské scény:
Jiří Beneš
(vedoucí redaktor),
Pavel Bošek,
Marie Vašínková,
Jaroslav Vedral

Grafická úprava:
Miloslav Fulín
Technická redaktorka:
Jana Zubíková

Redakční kruh:
Pavel Fiala,
Vladimír Fux,
Miloš Hercík,
Jiří Chlábec,
Miroslav Kovářík,
Vladislav Stanovský,
Josef Škvorecký,
Ivan Verner,
Ivan Vyskočil
Adresa redakce:
Praha 1, Vinohradská 3;
telefon 221054

Tiskne Knihstisk, n. p.,
provoz 2,
Praha 2, Slezská 13
Rozšiřuje PNS,
o předplatném informuje
a objednávky přijímá
každá pošta i doručovatelé;
objednávky do zahraničí
vyřizuje PNS,
ústřední expedice tisku,
odd. vývoz tisku,
Praha 1, Jindřišská 14
Vychází měsíčně;
cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo
bylo tiskárně odevzdáno
19. května

© Orbis, 1965
F-14*50390

Právo k provozování
uveřejněných textů zadává
Československé divadelní
a literární jednatelství,
Praha 2, Vyšehradská 28;
autorská práva autorů
hudebních skladeb chrání
Ochranný svaz autorský,
Praha 6, Čs. armády 20

M. Sajdková z ostravského divadélka Okap v Čekání na Agátu.
Fotografie O. Zábranského

MALÝ VŮZ

Hudba: J. W. Stole & Del Roma

Původní text: Jacques Plante / Český text: Jiřina Fikejzová

Tempo di bolero

Září Ma-lý vůz, jedu pro tebe v tom
souhvězdí. Jen je-diné místo tu mám, a tak se tě,má láska, ptám, jsi-li
sám. Zá-ří Ma-lý vůz, s tebou u-vidím,jak vstává den, jak
poslední hvězda jde spát, až v ú-svi-tu bu-de-me stát, víc než teď budu znát. Mé
zebe i nebe, když studí mě tvoje oči, temně je ve mně, svět nudí mě, že se točí,
Malý vůz čeká, mě leká jet do neznáma sama, tak sama, tak sama. Kdybys řekl.
" Pojď!" půjdu s tebou třeba zá- vějí, chci pouští i zahra-dou jít a
usínat s tebou i bdít,jen řekni a já ^{al Coda} jsem na vě-ky tvá. Mé
CODA - jsem na vě-ky tvá. *Rep. od lib.*

© Les Editions Jacques Plante, Paris ;
pro ČSSR: Státní hudební vydavatelství, Praha

